

Dette skal vi forhindre!

Sist vi var i union måtte vi finne oss i et tilsvarende flagg. Som medlem i Europaunionen, vil et slikt flagg sannsynligvis symbolisere våre rettigheter på en altfor positiv måte.

Ring en tviler!

Stå på til valglokalet stenger

Nå må vi ikke slappe av i innspurten, men tvert i mot gjøre en kraftanstrengelse, sier RV-lederen i sin siste oppfordring til medlemmene før folkeavstemninga.

Fortsatt er det mange som er usikre på hva de skal stemme, og mange som tenker de ikke skal stemme. Innsatsen til hver og en av oss de siste dagene kan være med på å avgjøre resultatet i folkeavstemninga. Bruk all den tid du har utenom helt nødvendige gjøremål fram til valgdagen på å overbevise tvilere, sikre at usikre motstandere ikke vippes over til ja, og for å få nei-folk til valglokalene.

Sett opp ei liste på fem tvilere som skal overbevises om å stemme nei. Ring rundt til og oppsøk folk du kjenner som er usikre. Delta på løpeseddelutdeling, dørbesøk o.l. som Nei til EU arrangerer.

Stå på og lykke til i innspurten!

Programdebatt

Med i alt tre ulike forslag til prinsippprogram, har debatten kommet godt i gang.

Side 2, 4, 8 og 9

RVs finanspolitikk

Stortingsgruppa har lagt fram en finanspolitikk som passer til en ny kurs for et sjølstendig Norge.

Side 3

Våre etterfølgere

Framtida er lys: Vi har en aktiv og levende ungdomsbevegelse.

Midtsidene

Imponert av RVerne

RVs reisesekretær, Gjertrud Skarholt, har besøkt RVerne.

Side 5

OPPRØR

Alle som har stått på kommunevalgslister eller fylkestingslister får årets tre siste numre gratis tilsendt. Vi håper dere finner bladet lesverdig og lærerikt. Medlemmer av RV får Opprør gratis, men en kan også tegne abonnement på Opprør for 100 kroner i året. Medlemskap i RV koster kr 200. Adresser for innmelding og abonnementstegning står inne i bladet.

Ikke monopol

Med utgangspunkt i vedtaket fra styret i Sør-Trøndelag RV på side 14, må det slås fast at programkomiteen ikke har monopol på å forslå nytt forslag til prinsippprogram.

Det ville være svært udemokratisk om denne komiteen skulle få styre og bestemme hva som skal vedtas. Programkomiteen får være tilfreds med at den har fått lage et utgangspunkt til debatten. Det må være komiteens politiske argumenter, ikke dens formelle posisjon, som avgjør i hvilken grad dens forslag skal få gjennomslagskraft.

Programkomiteen må finne seg i at andre legger fram alternative forslag til helheten eller deler av det. Medlemmene burde føle at de har både rett og plikt til det. Som ansvarlig RV-organ burde programkomiteen på RVs vegne være glad for mange nye forslag.

Programkomiteen har en sjølsagt rett til å kjempe for sitt forslag. Men medlemmene, og landsmøtedelegatene, må på fritt grunnlag kunne få velge også andre forslag. RVs leder har selvfølgelig den samme retten som andre medlemmer til å komme med forslag til nytt prinsippprogram.

Ikke skjule meninger

På et møte i Oslo RV uttalte en navngitt person at «Senterpartiet bare var opptatt av grautfatet». Dette ble sitert i et referat i Opprør, og det fikk redaksjonen i forrige nummer kritikk for av en innsender.

Med helt selvsagte unntak er det et prinsipp for Opprør at alle synspunkter som RV-medlemmer har, skal kunne refereres og trykkes. Bare ved at medlemmenes synspunkter gjøres kjent er det mulig å gi dem støtte, eller å tilbakevise dem. Sitatet ga kritikeren mulighet til å uttale seg om standpunktet som lå til grunn for det. For å utvikle RVs politikk, er underslag av synspunkter ikke lurt.

Etter folkeavstemminga

EU-kampen fortsetter etter 28. november - uansett resultat.

Vi skal gjøre alt vi kan for at det skal bli nei-flertall den 28. november. Lykkes vi, skal vi være stolte, glade, og vi skal feire! Men kampen mot EU er ikke over, og det vil være viktige uenigheter innad i nei-fronten som vi må jobbe med.

Hvis det blir nei...

Bli det nei-flertall, må vi kjøre fram parolen om at EØS-avtalen må sies opp. Nei til EU har det som en del av sitt politiske grunnlag, men vi har allerede hørt at framtrepende nei-folk vil legge ned NTEU etter folkeavstemminga. Vi må gå inn for at NTEU skal fortsette, at kampen for å si opp EØS-avtalen da skal prioriteres på topp, og at det må føres kamp mot EU-tilpasninger. Vi veit også at Brundtland, Karl Glad og co vil forsøke seg igjen så raskt de kan. Behovet for en brei og aktiv motstandsfront vil være der fortsatt.

Hvis det blir ja...

Bli det et knapt ja-flertall (et stort ja-flertall veit vi at det ikke blir), kommer kampen til å stå om EU-motstanderne på Stortinget har ryggrad nok til å forhindre medlemskap. Grunnloven slår fast at så store endringer i nasjonens forhold til andre nasjoner og overnasjonale organisasjoner krever brei enighet - 3/4 flertall etter paragraf 93, og 2/3 flertall for grunnlovsendring. Det vil være helt riktig og demokratisk av EU-motstanderne å

forhindre at et knapt ja-flertall som attpåil er pressa fram rett før avstemminga, skal kunne melde Norge inn i Unionen. Men det vil bli satt inn et voldsomt press på de enkelte representantene og partiene. SV vil være det svake leddet, og kampanjen er allerede i gang innad i partiet for å endre deres vedtak om å stemme nei hvis det ikke er ja-flertall i minst 10 fylker. Bare en aktiv nei-front utafør Stortinget kan forhindre at Stortinget stemmer Norge inn i EU ved et knapt ja-flertall. Dette vil det stå uenigheter om innad i fronten.

Dersom Norge blir med i EU...

Da må parolen stilles om at Norge skal ut så fort som mulig. Erik Solheim har allerede sagt at han mener SV ikke skal stille denne parolen, men bare jobbe innenfor rammene av et EU-medlemskap. Vi må sjølsagt forholde oss til et medlemskap og jobbe med det som ei ramme, men Ut av EU må være en sentral parole og målsetting.

Også i denne situasjonen mener jeg det er viktig at Nei til EU opprettholdes. Det gjelder både for å jobbe for utmelding, og i forhold til utviklinga i EU.

Dersom Norge skulle bli medlem i EU (Skal ikke, skal ikke, skal ikke!!!), vil også spørsmålet om valg av representanter til EU-parlamentet komme opp. Det vil sannsynligvis skje sammen med kommunevalget til høsten. Det er helt sikkert ulike syn på om det da bør stilles partisipper, om Nei til EU skal stille lister og andre løsninger. Men vi skal sørge for at det ikke blir nødvendig å

diskutere det ved at det blir NEI-flertall 28. november!

Aksel Nærstad

May Gythfeldt gjentar RVs EU-innlegg om kvinner også utafør stortings salen. Maren Rismyhr holder mikrofonen.

Flere programforslag på landsmøtet?

Alt tyder nå på at landsmøtet blir stilt overfor valget mellom to eller flere helhetlige forslag til prinsippprogram:

1) Forslaget fra programkomiteen. (6 stemmer i programkomiteen). Komiteen ønsker å korte forslaget sitt noe ned, og file på enkeltformuleringer.

2) Et motforlag fra Aksel Nærstad, som bygger på prinsippdelen i det nåværende RV-programmet.

3) Et sentrumsforslag fra Brigit Kristensen som vil legge Aksels tekst til grunn, men som vil innarbeide åtte omfattende og politisk sentrale «punkter» fra forslaget til programkomiteen. (2 stemmer i programkomiteen).

4) Et forslag til prinsippplattform fra Kristine Mollø Christensen som er trykt og begrunna i

dette nr. av Opprør, men som p.t. ikke har vært behandla i programkomiteen.

Landsstyret skal ta stilling til hvilket forslag den vil innstille lagt til grunn for behandlinga på landsmøtet, i et møte den 4. og 5. desember.

Når det gjelder arbeidsprogrammet går forslagsfristen ut den 15. desember. Landsstyret behandler programkomiteens innstilling i midten av januar.

Jørn Magdal.

Samme rett som andre

Jeg skal her kort svare på vedtaket til styret i Sør-Trøndelag RV, men jeg håper vi framover får en debatt om form og innhold i de programforslaga og endringsforslaga som er framlagt - ikke om jeg burde ha lagt fram et forslag o.l.

Helt fra Jørn Magdal som leder i programkomiteen i mars la fram første utkast til nytt prinsippprogram, har jeg markert uenighet med formen og innrettinga på det som har kommet fra programkomiteen. Jeg har også under hele prosessen foreslått endringer og kommet med kommentarer.

Mine forslag har ligget innenfor den ramma som landsstyret i desember trakk opp for programkomiteen. I begynnelsen av april ga jeg programkomiteen et sju siders notat med kommentarer og forslag til endringer. Til landsstyremøtet i juni la jeg bl.a. fram forslag til endringer, ny disposisjon og kommentarer. Landsstyret over-

sendte det meste til programkomiteen. Jeg har ikke fått noen tilbakemelding fra programkomiteen på hvordan den har sett på mine kommentarer og forslag.

Landsstyret vedtok i juni på forslag fra meg at «Landsstyret mener programkomiteens forslag til nytt prinsippprogram er et brukbart utgangspunkt for debatt og arbeidet fram til nytt prinsippprogram. Men LS vil understreke at det er behov for store endringer før noe kan vedtas.»

Forslaget fra programkomiteen som ble trykt i Opprør nr 7/94 mener jeg er en videreutvikling av programmet i gal retning i forhold til det jeg hele tida har gått inn for. Jeg har likevel prøvd å lage endringsforslag til det for å få fram et program av den typen jeg ønsker. Konkrete enkeltstandpunkter ville det vært mulig å fremme forslag på, men hele formen på programmet bryter så mye med det jeg

ønsker, at jeg ikke fant det mulig å rette opp det gjennom endringsforslag.

Helt i fra april har jeg sagt klart i fra bl.a. til lederen av programkomiteen at jeg har vurdert å skrive et nytt forslag til prinsippprogram. Forslaget ble levert mere enn tre uker før fristen gikk ut.

Jeg mener jeg må ha samme rett som andre RV-medlemmer til å levere forslag til prinsippprogram. Jeg mener jeg ikke på noen måte har uttrykt «mistillit til programkomiteen» eller forsøkt å «underkjenne ein lovlig nedsett programkomitee». Jeg har heller aldri forlangt at mitt forslag skal legges til grunn. Jeg har foreslått det. Det må styret i Sør-Trøndelag vite om - eller så må det ha stolt på feilaktige muntlige utsagn fra andre uten å ha sjekka med lederen i programkomiteen eller meg.

Når det gjelder henvisninga til listestilling i brevet fra Sør-Trøndelag RV, så ber

jeg om at hele den siste delen av programforslaget mitt leses. Det er også kjent for styret i Sør-Trøndelag at jeg både står på og har vært forslagsstiller til de vedtaka som landsmøtet har gjort om RVs prioriteringer. Jeg synes henvisninga fra styret forvirrer mer enn å skape klarhet. Hvorfor har dere bare gått inn på dette ene punktet? Jeg mener ikke listestilling er «RV sin viktigaste funksjon.»

Til slutt: Jeg synes formen på vedtaket til styret i Sør-Trøndelag er ukameratslig. Jeg føler meg såra av måten jeg blir behandla på. Går det ikke an å ha en kameratslig stil sjøl om vi er uenige?

Aksel Nærstad

Reds kommentar:

Personer som det blir debattert med, blir vanligvis ikke tatt kontakt med for å gi et svar i det samme nummeret. Innlegget fra

OPPRØR

Ansvarlig redaktør: Ove Bengt Berg

I redaksjonen: Rune Soma, Kari Celius, Kristin Johansen, Pål Ravnsborg-Gjertsen, Harald A. Selvær.

Redaktørens adresse: Briggen 7, 3038 Drammen, Tlf/faks: 32 80 07 15

Innlegg sendes til: Opprør/Rod Valgallianse

Gåteborggt. 8, 0566 OSLO.

Tlf: 22 38 42 50, faks: 22 38 46 02

Ny kurs for et sjølstendig Norge

I forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet i Stortingets finanskomite leverte RV en fyldig merknad som forklarer bakgrunnen for partiets forslag til statsbudsjettet for 1995. I merknaden heter det at RVs forslag viser retningen på de endringene RV ønsker gjennomført i et sjølstendig Norge. - Skal Norge kunne utvikles i denne retninga, må EØS-avtalen sies opp ved første høve.

Opprør bringer her utdrag fra RVs statsbudsjettmerknad.

Av Espen Mathisen

Kjernen i forslaget

RVs endringsforslag til statsbudsjettet for 1995 fordeler de verdiene arbeidsfolk i Norge skaper på en annen måte enn regjeringas. Forslaga forutsetter verken en sosialistisk revolusjon eller at kapitalismen på annen måte styrtes eller går under. Men forslaga peker ut ei ny retning for samfunnsutviklinga, og slik sett peker de framover mot ei sosialistisk samfunnsordning. Å legge om kursen i norsk politikk i tråd med av RVs forslag, blir bare mulig dersom arbeiderklassen gjennom en lang og vanskelig kamp presser Regjering og Storting til det.

Budsjett for Unionen

I det alt vesentlige er budsjettet og planene for statlig virksomhet fullt ut tilpassa EUs krav, direktiver og forordninger. Ett eksempel er at distriktsstøtten gjennom Statens nærings- og distriktsutviklingsfond (SND) er redusert med over 10 prosent fra ifjor.

I nasjonalbudsjettet har regjeringa sjøl regna ut at statens utgifter i 1995 vil øke med omtrent 14,5 mrd. kroner ved et EU-medlemskap. I et Norge utafor EU kan disse milliardene i stedet brukes til formål som er til folkets beste. F.eks. vil gratis barnehage til alle barn koste staten ca. 5,7 milliarder i ett år.

Budsjett for privatisering

I nasjonalbudsjettet er det beregna en vekst i samla verdiskaping i Norge for neste år på 2,5 %, og alt dette skal skje i privat sektor. Offentlig sektor skal ha 0-vekst. Dette er et brudd med målsettingene i regjeringas eget langtidspogram - men det er helt i tråd med EUs målsettinger. 0-vekst i offentlig sektor betyr undergraving og uthuling av de ordningene som tilsammen er den norske velferdsstaten.

Et budsjett for arbeidsløshet

Kommuneøkonomien skal tynes i 1995. Det er her det er mulighet for å skape mange nye arbeidsplasser raskt. Vi har både de ledige hendene og de store udekkede behova og de uløste oppgavene.

Underskuddet på statsbudsjettet er ca. 10 mrd. lavere enn de siste åra. Det utgjør bare 0,5 prosent av brutto nasjonalprodukt (BNP) og ligger langt under Maastricht-traktatens krav. Dvs. at regjeringa tar god høyde for å kunne øke budsjettunderskuddet med deler av EU-utgiftene uten å bryte med Maastricht-krava.

at det blir satt inn midler til nye arbeidsplasser i offentlig sektor, vil ramme de arbeidsløse. Mange arbeidsløse opplever det å gå på arbeidsmarkedstiltak som en bedre løsning enn å heve dagpenger. Nå vil de miste den tilknytninga til arbeidslivet som arbeidsmarkedstiltakene skal skjæres kraftig ned.

Konsekvensen blir at arbeidsløse blir utestengt fra muligheter til videreutdanning.

Kraftig heving av kvinnelønna

RV foreslår å bruke vel 2 mrd. kroner i 1995 til å fjerne «kvinnefradraget» i offentlig sektor. Det vil koste 1,1 mrd. å heve minstelønna i stat og kommune til 158.000. I tillegg foreslår vi å sette av en pott på 1 mrd. til en kraftig økning av lønna for alle de som jobber i typiske kvinneyrker, slik som hjelpepleiere, barnehageassistenter, rengjørere, sykepleiere, førskolelærere og lærere i grunnskolen osv. En svært stor del av disse økte lønnsutgiftene kan dekkes inn ved å gjennomføres RVs forslag om å kutte kraftig i de statlige topplederlønningene.

Hvis vi klarer å skape tilnærma lik lønn mellom kjønna i offentlig sektor, vil det være den beste drahjelpa for privat sektor.

Regjeringa tar fra de fattigste

Regjeringa har de siste åra strammet inn på praktiseringa av uføretrygd, sjukelønn, bostøtte og en rekke andre sosiale rettigheter. I dette budsjettet rammes eneforsørgere særlig hardt. Dette er ei gruppe med særlig lave inntekter, og nye innstramminger vil føre mange flere over i fattigdom.

Regjeringas lanserer kuttene i barnetrygda under overskrifta «solidaritetsalternativet».

60 500 eneforsørgere vil miste 1000 kr. pr. år med forslaget om nye graderinger som setter satsen for andre barn lik satsen for første barn. Eneforsørgere skal fortsatt ha rett på barnetrygd for ett barn ekstra, men heretter skal den ekstra barnetrygden være laveste sats, uavhengig av hvor mange barn eneforsørgeren har.

RV fremmer forslag om å øke barnetrygda med 5 pst., beholde graderinger av satsene som i dag, utvide retten til barnetrygd fram til 18 år og gjeninnføre retten til en ekstra barnetrygd for samboende med «særkullsbarn».

Regjeringa foreslår at eneforsørgere som mottar overgangsstønning og utdanningsstønning fra Folketrygda

skal miste retten til å få lån i Lånekassa for utdanning. Rød Valgallianse går mot denne innstramningen i låneretten, og vil øke overgangsstønningen med 20 pst.

RVs skatteforslag tar penger fra de rikeste

RV mener at kapitalinntekter må beskattes hardere enn arbeidsinntekter. I dag er det akkurat omvendt. Skattereformen har dessuten åpnet et utall nye muligheter for kapitalister til å skaffe seg uberettigede tapsfradrag, gjennom «smarte» selskapskonstruksjoner og skattemotiverte beslutninger.

RV foreslår derfor at toppskatt skal beregnes også av kapitalinntekter og av skattemessig overskudd av næringsvirksomhet. Vi foreslår en skjerpet toppskatt på høge inntekter. Dessuten vil vi foreslå regler som gjør at aksjeutbytte også reelt skal være skattepliktig inntekt, dvs. at aksjonærene skal betale inntektsskatt slik som lønnstakere. I dag står aksjonærer oppført med betalt skatt i likningsprotokollene, mens de i virkeligheten ikke betaler ett eneste øre i skatt. RV foreslår at gevinst ved aksjesalg skal være fullt ut skattepliktig, og vil ha slutt på at formuesverdien av aksjer settes meningsløst lavt. Bare ved å gjøre formuesfastsettelsen på aksjer mer reell, økes grunnlaget for formuesskatten med ca. 190 mrd. kroner. Vi foreslår skjerpet formuesbeskatning av de svært store formuene. Og sist, men ikke minst, vil vi fjerne skattebegrensingsregelen som sier at ingen skal betale mer enn 65 % av samla inntekt i skatt. Dette er en av de reglene som gjør at mange rike med store formuer nesten ikke betaler skatt. RV antar at samlet økning i statens inntekter vil bli i størrelsesorden 10 mrd. kroner.

Velferdsstaten ødelegges når kommuneøkonomien tynes

Regjeringas forslag legger opp til å tynne kommuneøkonomien. For andre år på rad vil de senke den andelen av inntektsskatten som går til kommuner og fylkeskommuner. De begrunner nedgangen i 1995 med at kommunene fikk inn flere skattepenger enn regjeringa hadde regna med i år. RV foreslår i stedet å styrke kommuneøkonomien med 20 mrd. kroner i en kombinasjon av økt skatteøre til kommuner og fylkeskommuner og økning av rammetilskuddene.

Miljø

Regjeringa og stortingsflertallet fører en politikk som er stikk i strid med hensynet til miljøet og flertallet

av menneskene på jorda. Det styggeste eksemplet på det er oljeutvinninga der ressurser det har tatt naturen millioner av år å skape blir tømt på noen få tiår.

Når regjeringa snakker om endring av produksjons- og forbruksmønstre i miljøvennlig retning, er dette bare munnsvær. Statsbudsjettet for 1995 betyr en ytterligere økning i miljøskadelig vekst og forbruk. Det satses ikke på offentlig velferd, men på at all økonomisk vekst skal komme gjennom markedskreftenes frie spill på det private markedet.

Hovedlinjene i forslaga våre er:

Reduksjon i utvinninga av olje og gass og reduserte investeringer i oljesektoren.

Reduksjon i bevilgningene til veiutbygging. Midlene overføres til jernbane og annen kollektivtrafikk.

Miljøavgifter på flytrafikken der tog er et alternativt transportmiddel.

Bevilgninger for å sikre vern av minst 1300 km² barskog.

Stopp Ap-angrepet mot studentene

Rød Valgallianse er prinsipielt for at utdanning skal være gratis, at utdanningsutgiftene skal dekkes med stipend. Som et skritt på veien fremmer vi i årets statsbudsjett forslag om at stipendandelen skal økes til 30 pst. og studielånsrenta skal senkes til 4 pst.

RV går mot forslaget om bonusordning for gjennomføring av studier på normalt tid og mot innstramminger i støtteberettiget periode. Vi ser ingen grunn til at studenter og skoleelever skal utsettes for formynderstyre og ha dårligere vilkår enn andre låntakere. Derfor går vi mot Regjeringas forslag om månedlig utbetaling av studielån.

Vi ser heller ingen grunn til å forverre studentenes kår ved å fjerne reisemoderasjonen. Regjeringas forslag vil i tillegg gi miljømessige konsekvenser fordi flere vil velge å reise med fly enn tog.

Bistand, flyktninger og asylsøkere

RV går imot den rå nedskjæringa i asyl- og flyktningepolitikken som Regjeringa har stått for de siste åra. Vi foreslår en kraftig økning i antallet kvoteflyktninger. I år var den på latterlige 200 — og den ble endatil ikke oppfylt.

Ett av feltene vi legger stor vekt på er bistandsbudsjettet. Der vil RV fremme en rekke forslag som kan sikre at bistandsmillionene virkelig blir brukt på en måte som bidrar til frigjøring og økonomisk utvikling på våre samarbeidspartneres egne vilkår. Dette betyr bl.a. at RV er for å skjære i de multinasjonale bistandsprosjektene.

RVs stortingsgruppe ønsker tilbakemeldinger fra enkeltpersoner og organisasjoner i perioden fram til sluttbehandlingen av budsjettet - engang i desember. Ta kontakt med stortingsgruppa på telefon 22 31 31 99.

Arbeidsutvalgets utkast til

Utfordringer for RV

1. RV som et samlende parti for revolusjonære.

RV har et potensiale til å bli et langt mer slagkraftig og sterkere revolusjonært parti enn det er i dag. Å klare og samordne og videreutvikle de politiske ressursene som medlemmene i RV i fellesskap utgjør, er en forutsetning for å styrke partiet.

(Følgende avsnitt er flertallsvedtaket. Mindretallets forslag står til slutt):

RV må videreutvikles som et samlende parti for alle revolusjonære i Norge. Vi holder fast ved vedtaket om at alle revolusjonære som ikke er med i partier som stiller konkurrerende lister ved valg, kan være medlem av partiet. Det skal fortsatt være mulig å være medlem av andre grupper og partier, og å organisere egne tendenser og grupper i partiet så lenge det ikke bryter med et demokratisk partiliv. Partiets plattform tar hensyn til at partiet ønsker å samle alle revolusjonære. Det betyr en kontinuerlig balansegang mellom å vedta skarpe og nødvendige standpunkter og samtidig ikke vedta standpunkter som forhindrer partiet å være en samlende revolusjonær organisasjon. Det betyr også at partiet må utvikle en partikultur der det er rom for ulike syn og tradisjoner, og der det er rom for ulikt aktivitetsnivå. Det forutsetter et indre partiliv som er kjennetegnet av åpenhet og demokrati.

RV må forholde seg mer aktivt til miljøer som er revolusjonære eller som kan utvikle seg i revolusjonær retning. Disse miljøene må møtes med både klarhet og åpenhet, dvs både med saklig polemikk på grunnlag av RVs program, vilje til dialog og åpenhet for at vi har noe å lære av dem.

2. Medlemsverving og utbygging av RV og Rød Ungdom

Flere landsmøter har satt medlemsverving og organisasjonsutbygging på dagsorden, men resultatene har ikke blitt som forventet. Dersom partiet nå ikke klarer å løse oppgaven med å bygge opp grupper de fleste stedene vi har stilt kommunestyrelister, og verve flere medlemmer, står partiet i fare for å forvitte og få stor tilbakegang både i politisk innflytelse lokalt og rikspolitisk, og oppslutningsmessig ved valg. Den politiske og organisatoriske kjemperessursen som er bygd opp gjennom mere enn 20 år, kan i løpet av kort tid brytes ned fordi organisasjonen forvitte.

RV's framtid er avhengig av at en i neste landsmøteperiode klarer å drive den politiske utviklinga framover i hele organisasjonen. Det er et mål å trekke flest mulig av medlemmer aktivt med i utføringa av politikken og i det utadvende arbeidet. Dette forutsetter en tettere kontakt og samordning mellom alle ledd i RV. De ledene organa i RV

har et særlig ansvar for å samordne og oppsummere arbeidet i partiet, ta politiske initiativ og å videreutvikle den revolusjonære politikken i tråd med landsmøtevedtakene.

Bygginga av RV stiller nå tre oppgaver:

a) Det er nødvendig å få «kjerner» til å fungere alle steder det er mulig å få RV-grupper.

Uten at det på hvert sted er ei kjerne av personer som virkerlig ønsker å ha ei RV-gruppe og som arbeider for at den skal utvikles, vil det være umulig å bygge opp RV. Det betyr både ansvar for den enkelte RVer og at fylkes- og sentralleddene i organisasjonen må legge vekt på å bygge opp og gi hjelp og støtte til disse kjernene.

b) Det store potensialet for medlemsverving må utnyttes.

Det er mulig å verve mange av dem som støtter RV ved valg som medlemmer av RV. Mange vil det være mulig å få med i aktivt arbeid, mens andre bare vil støtte opp om partiet. Ofte blir ikke engang «de nærmeste» nå spurt om medlemskap. Det må drives et aktivt vervearbeid overfor folk som støtter RV. Et medlemstall på 10% av valgopplutninga - omtrent det samme antall personer som sto på RVs lister i 1991, bør være en realistisk målsetting for 1995.

c) Storsatsing på oppbygging av Rød Ungdom

Rød Ungdom har hatt positiv framgang de siste par åra, og vår ungdomsorganisasjon gjør mye bra arbeid. Men fortsatt er Rød Ungdom en liten og relativt svak organisasjon. Rød Ungdom er ikke utbygd godt nok til sjøl å ha muligheter til å verve medlemmer og bygge lag på flertallet av de stedene der RV er organisert. Det er derfor RVs grupper som må være hovedkrafta i å verve medlemmer til og bygge opp Rød Ungdom mange steder, og alle steder vil RVs innsats være av stor betydning for hvor stor Rød Ungdom kan bli. En kampanje for utbygging av Rød Ungdom og for å få ungdom til å stille på valglistene vil også være den eneste måten RV kan klare å stille over 100 kommunestyrelister.

RV setter i samarbeid med Rød Ungdom i gang en kampanje for å verve medlemmer til og bygge opp lag for Rød Ungdom. Alle lokallag, fylkesledelser og det sentrale apparatet skal ha dette som en av de mest sentrale oppgavene i landsmøteperioden. RV setter umiddelbart i gang ei kampanje for å knytte kontakter, få i gang studiesirkler og verve medlemmer til Rød Ungdom på de videregående skoler. Den første målsettinga er å ha kontakter, medlemmer eller lag i alle kommuner der RV stilte lister ved siste kommunevalg innen 15. mai.

3. Satsing på kommunevalget

Den politiske kampanja rundt valget er viktig for klassekampen og den politiske utviklinga i Norge. Bare ved å delta i den for fullt kan RV spille rollen som et revolusjonært parti og som et klassekampparti.

Listestillingsarbeidet og utvikling av lokale valgprogram må brukes til å styrke RV og knytte RV nærmere til nye radikaliserede miljøer. En må kombinere erfaringene fra tidligere kommunestyrearbeid med en målsetting om å nå breiere ut. Særlig viktig blir det å nå ungdom. Spørsmålet om antall lister som stilles, har stor betydning. Uten lister, kommer vi langt dårligere ut med politikken, og det vil bli vanskeligere å organisere folk i RV og Rød Ungdom. Kampanja for flest mulig lister er viktig for den strategiske utbygginga av RV og Rød Ungdom.

Media bruker mange argumenter og påskudd for å usynliggjøre RV. Å klare og stille lister i minst 1/4 av kommunene i landet har vært av helt avgjørende betydning for å komme med i radio- og TV-debatter, og for dekninga i mange aviser. Selvom NRK antakelig vil «myke opp» sine regler og flere kanaler utvider mulighetene for mediadekning, vil et stort antall lister fortsatt være nødvendig for at RV ikke skal bli utelukka fra viktige valgsendinger.

Gjennom en kombinasjon av å bygge på de kjernene av RVer som finnes i de fleste kommuner RV har stilt lister før og en storstilt ungdomskampanje, mener landsmøtet det er en realistisk målsetting å stille like mange lister som i 1991; 110 kommunelister og fylkestingslister i alle fylker.

Minst 110 kommunelister og lister i alle fylker.

Å få valgt inn mange representanter i kommunestyre og fylkesting, er en viktig målsetting for RV ved valget. RVs representanter gjør en stor og viktig jobb for å støtte folkelige aksjoner og ulike interesseorganisasjoner, få fram RVs politikk, og for å avsløre snusk, misligheter og korrupsjon. All erfaring viser også at RV driver et større utenomparlamentarisk arbeid og opprettholder organisasjonen bedre der vi er representert i kommunestyre enn der vi ikke er det.

Det gode arbeidet som er drevet av RV lokalt, innsatsen på Stortinget og radikalisering gjennom EU-kampen tilsier at det er muligheter for framgang for RV ved valget. En målsetting på 2% oppslutning og en viss økning i antall representanter er realistisk.

* I neste landsmøteperiode må RV sentralt prioritere krefter på å sy sammen «det parlamentariske RV» til «ett rike», dvs å utvikle og spre

politikk, erfaringer og ideer. Slik kan partiet få større betydning for det arbeidet våre mange dyktige representanter gjør blant folk i det daglige. - og slik kan de verdifulle erfaringene deres få større betydning for utviklinga av hele partiet. Dette er en nødvendig forutsetning for at RV i større grad kan framstå som et reelt rikspolitisk alternativ for folk.

4. RV som et arbeiderparti

RV skal være et arbeiderparti, for både den mannlige og kvinnelige delen av arbeiderklassen. Partiets politikk tar utgangspunkt i arbeiderklassens interesser, vi arbeider for at flertallet av partiets medlemmer skal tilhøre arbeiderklassen, og at det er en stil og arbeidsform i partiet som gjør at både kvinner og menn i arbeiderklassen føler seg hjemme. Noe er oppnådd for å utvikle RV som et arbeiderparti i den landsmøteperioden som har gått, men mer står igjen.

DNA/LO-ledelsens stilling i fagbevegelsen er blitt sterkt svekka. LOs nei til EU, progressive Samorg-tog 1. mai, og viktige streiker det siste året, er viktige eksempler på det. Samtidig har SV en politikk og innretning som ikke apellerer til arbeidsfolk. I denne situasjonen øker både behovet og mulighetene for å utvikle RV til et virkelig arbeiderparti. Partiet må:

- Prioritere arbeidet i fagbevegelsen.
- Delta i utviklinga av ei kamplinj som kan forene hele arbeiderklassen på tvers av kjønn, sektor og bransje.
- Arbeide for å forene kampen til fagbevegelsen med andre bevegelseser som kvinne- og miljøbevegelsen.
- Styrke nettverket mellom RVer i fagbevegelsen.
- Gå inn for større makt til arbeidere i partiet.
- Utvikle en partikultur som gjør det mulig å rekruttere flere arbeidsfolk og beholde dem i partiet.

5. Partiet må utvikles som et revolusjonært kampparti

RV spiller en viktig rolle på nasjonalt plan i en rekke politiske spørsmål. EU-kampen er det beste eksemplet, men også det faglige arbeidet, kamper mot nedringing av velferdsgoder, kvinnekampen, anti-rasisme og internasjonalt solidaritetsarbeid viser at RV er ei rikspolitisk kraft. Det er likevel sterke tendenser til at RV utvikles til en kombinasjon av en samling av progressive «bygdelister» og et sentralt politisk apparat knyttet til stortingsarbeidet i stedet for ei samlende kraft som driver fram utenomparlamentariske kamper kombinert med press i de folkevalgte organene på de viktigste politiske sakene.

For alle revolusjonære partier er det en faren for å gli inn i den sosialdemokratiske folden. Det er tendenser til at også RV blir «en lojal opposisjon» og «salt i grøten» i stedet for en organisator av kamp og opprørere.

Det er en stor utfordring for RV i landsmøteperioden å utvikle den samla kampkrafta til RV, å utvikle felles politiske kampanjer som hele RV driver, og å utvikle partiet som et kamp-parti.

6. Landsmøtevedtaket fra 1993 om RVs oppgaver.

Vedtaket fra landsmøtet i 1993 om RVs oppgaver peker på helt sentrale oppgaver for hvordan partiet må utvikles. Det gjelder bl.a. utviklinga av det faglige arbeidet, kvinnearbeidet, innvanderarbeidet, studier og partikultur. Vedtaket om disse og de andre oppgavene som LM-vedtaket fra 1993 streker opp, står ved lag og skal fortsatt være rettesnor for partiets arbeid (med unntak av det som var tidsbestemt - bl.a. om Stortingsvalget i 1993 og EU-kampen).

Arbeidsutvalget understreker at det ønsker en brei debatt om dette forslaget i organisasjonen, og at det spesielt er behov for å diskutere de konkrete målsettingene for verving og utbygging av RV og Rød Ungdom, listestilling, og valget.

Arbeidsutvalget i landsstyret

Mindretallets forslag til vedtak, som ble nedstemt, jf merknad foran;

RV må utvikle en partikultur der det er rom for ulike syn og tradisjoner, ulikt aktivitetsnivå og med tendensfrihet. Dette forutsetter et indre partiliv som er kjennetegnet av åpenhet og demokrati. Samtidig har RV ambisjoner om å bli noe mere enn en paraply over grupper som drar i ulik retning. Målet er å utvikle en partikultur med et klima for politisk analyse og debatt, som både utvikler strategien vår og skaper større enighet om denne. På denne måten kan det bli unødvendig med flere revolusjonære partier i Norge.

Nominasjonskomiteen

I oversikten over medlemmene i nominasjonskomiteen, hadde Egil Bøyum fra Oslo falt ut. Som nytt medlem er Veslemøy Fjerdingsstad, Buskerud, oppnevnt.

Imponert av RVerne

Gjertrud Skarholt har hittil reist for RV i 30 dager i løpet av to måneder. Hennes viktigste inntrykk er at hun er imponert over den innsatsen som RVerne gjør rundt omkring, og all den erfaringa de har. Samtidig ser hun med bekymring på den lave møtehyppigheten, og at medlemmene stort sett tilhører samme generasjon.

Av Ove Bengt Berg

Lærerikt

Overalt har hun blitt mottatt hyggelig av medlemmene. Sjøl synes hun at hun har lært mye. Hun er imponert over alt det medlemmene har gjort i mange år, og den erfaringa de har opparbeida seg. RV-partiet består av en gjeng med politisk dyktige folk, er hennes oppsummering. — De erfarne medlemmene er uten tvil vår viktigste ressurs.

Minimumsnivå

— RV eksisterer på et minimumsnivå, med variasjoner. Partiet er ikke døende, og har store ressurser, som nevnt. Men det finnes lite av kontinuerlig organisatorisk aktivitet. Ofte er det de samme som har holdt på i 20 år. Dette er et prob-

lem. For dels er mange lei og slitne, og dels rekrutterer vi ikke nye. Som mange har sagt før meg: RV står i fare for å bli et generasjonsfenomen.

EU-kampen

— Alle RVerne er aktive i EU-kampen, og vi er en krumtapp i Nei til EU-arbeidet lokalt. Markeringa av RV som et sjølstendig alternativ i fronten og ellers er derimot liten, bortsett fra et par steder. Dette skyldes at aktiviteten i RV generelt er liten.

— Burde RV vært markert bedre i EU-kampen?

— Ja. En kunne brukt EU-kampen til å få fart på RV-laget som et arbeidende kollektiv. Både gjennom intern skoling og gjennom utadretta felles aktivitet. Ikke bare vært vann- og vedbærere for Nei til EU, men også fått litt varme og en matbit inn i eget hus.

— Mange har uttrykt at de savner RVs alternativ for Norge utafor EU/EØS. Diskusjonen rundt vårt «annerledesland» er kommet for kort. Jeg tror at vi kunne ha spilt en større rolle som bidragsytere for å fremme et sosialistisk alternativ.

AU ser feil landskap

— AU har nok hatt et for optimistisk syn på hva en skulle få til under EU-kampen. Forholda i organisasjonen har sett annerledes ut enn vi trudde.

Jeg mener at vi etter den 28/11 ved et nei må prioritere to ting:

Fortsette kampen mot EØS, eller gå breitt ut med en ny politikk i retning av sosialismen. Slik kan vi høste av det enorme arbeidet som er lagt ned, og utvikle dem vi ønsker å nå.

Færre lister?

— Mitt inntrykk er at det blir vanskelig å stille like mange lister til kommunevalget som ved forrige valg. Dette fordi vi nå har vanskeligere for å mobilisere til innsats. Slitasjen blant medlemmene er stor. Å stille mange lister er vanskelig, men umulig er det på ingen måte. Jeg har ikke vært et eneste sted hvor laget eller medlemmene har sagt definitivt nei til å stille liste.

Mer hjelp til representantene

— Det er en svikt fra ledelsens side at vi ikke har klart å sy sammen det arbeidet de driver i kommunestyrene, og gi dem politisk inspirasjon til nye ideer og innspill. Denne hjelpen bør vi kunne klare å gi dem uten å styre dem. Sentralens oppgave må være samordning og utvikling av politikken i kommunestyrene. Årlig burde vi hatt en til to landsomfattende konferanser med kommunestyrerepresentantene. Å bruke ressurser på slike konferanser, mener jeg er effektiv bruk av våre penger.

Konferanse etter landsmøtet

— Etter landsmøtet bør vi ha en

Gjertrud Skarholt.

Foto: Ola Sæther.

konferanse for kommunestyrerepresentanter og for RVerne på alle steder det er aktuelt å stille liste. For å oppsummere 12 års arbeid, spre erfaringer og diskutere grundig hvorfor vi stiller lister og driver kommunestyrearbeid.

I tillegg bør en slik konferanse også ta opp et felles tema, for eksempel de nye styringssystemene i kommunene.

Jeg tror også det vil være nødvendig med korttidsansettelser av flere reisemedarbeidere, som kan dele landet seg imellom for å drive fram listestillingsarbeidet.

Hjelp til ungdommen

— Medlemmene er positiv til å hjelpe RU, og til å dele ut deres løpesedler. Men de ønsker besøk fra RU sentralt.

Et byråkratisk parti

— RV er verken et demokratisk eller et sentralistisk parti, vi er et byråkratisk parti. Forbindelseslinjene mangler, og derfor må de bygges opp på nytt igjen. Gruppene sitter for seg sjøl uten kontakt med andre grupper. Det er denne mangelen RV nå må begynne å forholde seg til, avslutter Gjertrud Skarholt. Som snart kommer på besøk kanskje til ditt lag.

Ukrainske kvinner går foran Grasrotarbeid i øst

Små fellesskap knyttes sammen i grasrotbevegelser i det såkalte «tidligere Øst-Europa». Uten trening i organisasjonsliv eller politisk erfaring søker folk sammen for å støtte hverandre og finne løsninger på egne problemer. Etterhvert griper de også fatt i samfunnsproblemene.

Av Maj Lindholt

- Tsjernobylnakatastrofen var direkte årsak til at organisasjonen MAMA-86 ble stiftet i Kiev, forteller leder Anna Syomina som Opprør møtte på ANPED-årsmøtet i Madrid i høst. Unge mødre oppdaget at barna aldri var helt friske.

- Hvorfor, spurte de hverandre, og hva kan vi gjøre?

De lærte at altfor få var klar over sammenhengen mellom den høye sykkeligheten hos barn og

miljøspørsmål. Dessuten lærte de at myndighetene var uinteressert. Flere og flere mødre innså at noe måtte gjøres. De forsto også at de var sterke sammen - og de samlet seg i MAMA-86.

Tre-trinns arbeid

Bevegelsen arbeider med:

- forebyggende arbeid og medisinske undersøkelser
- innsamling av data om Kiev-barns helsetilstand, om forurensning og sammenheng mellom helse og miljø
- distribusjon av informasjon, spesielt til mødre.

- Informer en mor, sier Anna entusiastisk, og hele familien har lært noe.

Praktisk hjelp - analytisk arbeid

Etter 3 1/2 år har MAMA-86 hjulpet omlag 5.000 familier med syke barn. Organisasjonen har bygget opp et laboratorium med høy

medisinsk standard som kan teste barna på en skikkelig måte, og gi opplegg for riktig behandling. Hver dag får 12 barn dette opplegget gratis.

Foreldrene må fylle ut et skjema bl.a. om miljøet der barnet bor. Dessuten spørres mora eller begge foreldrene om hva de vet om miljøspørsmål.

Resultatene av fysiske undersøkelser og skjemasvar er satt inn i en omfattende database som kan brukes til mange formål.

MAMA-86 bruker nå bl.a. laboratorietestene til å finne ut hvilke giftstoffer og tungmetaller som finnes i barnekroppene og gjør dem syke. Målet er analysere sammenhengen mellom den høye barnedødeligheten i Kiev, industriell forurensning og faktorer i hjemmemiljøet.

- Vi må være nøye med metodene vi bruker, forteller Anna.

Etter kommunismens fall har mange folk i Ukraina vært politisk utrygge og i villrede. Grasrotbevegelser er fremdeles noe uvant. Skal vi vinne fram, må vi gjøre skikkelig arbeid både med

hensyn til individuell medisinsk bistand og informasjon.

Informasjonsproblem

Anna Syomina underslår ikke at informasjonsvirksomheten er vanskelig. Det har ikke vært «stuerint» å slå alarm om miljøproblemer og drive aktivt informasjonsarbeid. - Folk er lik-

som litt forsiktige med å ta imot, sier hun, men MAMA-aktivistene står på. De har lært å leve med konflikten mellom tålmodig målretta arbeid

og behovet for raske endringer i miljøarbeidet.

Likegyldige myndigheter

Lovverket i Ukraina omfatter ikke miljøspørsmål. Det er derfor ikke rom for konflikt i MAMA 86 mellom grasrotarbeid og arbeid retta mot myndighetene, som lobbyvirksomhet og støtte til «De grønne», for å komme inn i by- eller kommunestyre i. - Vi må arbeide på begge plan samtidig, forteller Anna.

Det er umulig å oppnå et bærekraftig miljø uten reguleringer gjennom lovverket.

Et av våre store problemer er at myndighetene er totalt likegyldige til slike organisasjoner som MAMA-86. - Et eksempel er at frivillige ikke-kommersielle organisasjoner må betale inntektsskatt. Vi kan ikke lokke «sponsorer» med skattefradrag for bidrag slik som hos dere i Norge, sier Anna, og det er vanskelig å finansiere arbeidet vårt.

Kontakter i andre land

- Vi har mye å lære, konstaterer MAMA-lederen, både organisatorisk og faglig. Problemstillingene vi jobber med, står på kartet i mange andre land. Men vi startet på bar bakke, og vi trenger hjelp fra organisasjoner i land som har erfaring med liknende arbeid. Vi tror vi ville få mye igjen for god kontakt med en organisasjon eller et parti i Norge som er opptatt av saker kvinner bryr seg om. RV som stiller med tre kvinner på et miljømøte, er vel en slik bevegelse? Opprør tar med utfordringa hjem.

Hva vil

Denne høsten kommer til å bli noe av det heftigste som har skjedd på tjuve år. Debatten rundt EU angår ungdom og andre folk mer en vanlige valgkamper og parlamentarisk spillfekteri. Det er naturlig at flere velger politisk tilhørighet når motsetningene blir skarpt trekt. Ungdom merker at økt debatt i samfunnet gir økt oppslutning om Rød Ungdom.

Av Harald A. Selvær

Hva mener Rød Ungdom? «Rød Ungdom er en marxistisk og revolusjonær ungdomsbevegelse». Sitat politisk plattform for Rød Ungdom. Rød Ungdom ser på dagens Norge som et resultat av kapitalstyre, hvor hovedmotsetningene står mellom kapitalister og arbeiderklasse. Videre mener Rød Ungdom at staten er et redskap for kapitalistene. Ikke bare er de største selskapene i Norge statseide, staten er også et redskap for å undertrykke folk. Det borgerlige demokratiet fungerer bare så lenge det er i maktas interesse.

Kvinnene er særlig utsatt for undertrykkelse og overgrep under kapitalismen. Borgerskapet bruker kvinneundertrykkelse for å splitte arbeiderklassen. Rød Ungdom ønsker ikke at kvinner skal slåss for likestilling på menn sine premisser. Rød Ungdom slåss for ei kvinnefrigjøring der kvinners og menns verdier blir sett på som likeverdige.

Rød Ungdom mener at rasismen i dag er en fortsettelse av utbyttinga av koloniene i den tredje ver-

den. Rasismen i Norge kommer blant annet til uttrykk gjennom diskriminerende lover og praksis fra myndighetenes side. RU sier at kampen mot rasismen må sees i sammenheng med kampen mot kapitalisme og kvinneundertrykkelse.

Nasjonen

I sitt prinsippprogram sier Rød Ungdom- Kampen for nasjonal sjølråderett- retten for en nasjon til å bestemme over seg sjøl, virker begrensende på imperialismen, og fungerer gjennom dette progressivt. Proletarisk internasjonalisme anvendt i praksis i Norge, må være en kamp for å å tøyte det norske borgerskapets imperialistiske ambisjoner.

Hvor vil Rød Ungdom?

Rød Ungdom hevder at reformer ikke kan styrte kapitalismen, den eneste veien til ekte folkestyre går gjennom en revolusjon, væpna om det skulle vise seg nødvendig.

Rød Ungdom vil ha en sosialisme hvor folket bestemmer hva

ressursene skal brukes til.

«Sosialismen er ikke vårt endelige mål». RU sier at det endelige målet går lenger enn sosialismen, nemlig opprettelsen av et kommunistisk samfunn. Et samfunn uten klasser og undertrykkelse.

Hva gjør RU i dag?

Ungdomsorganisasjonen til AKP og RV er ikke helt upåvirket av den pågående EU kampen. Kampen mot EU og EØS har vært hovedprioriteringa de siste tre årene. Viss Norge taper kampen om EU tilpasninga 28. nov. vil også alle andre kamper bli satt mange år tilbake. Vinner vi derimot kampen vil det bety en viktig seier for de som trur på folkemakt og nasjonal sjølråderett. Det er blant annet disse tankene som har fått RU til å satse nærmest alle sine krefter på EU-kampen. Først og fremst foregår det arbeidet gjennom frontorganisasjonen Ungdom Mot EU. Å bygge et sterkt UMEU er den eneste måten ungdom kan slå tilbake det råkjørret makta har satt inn mot utdanning og mulighetene til å få seg et ærlig arbeid. En av de utfordringene RU har støtt på innafor fronten er å få en forståelse for at det er aktivisme og grunnplansaktivitet som når fram til ungdom. Elementer innafor fronten har tidvis vært av den oppfatning at det er store lanseringer og toppstyrte aktiviteter som skal få ungdom til å slutte opp om UMEUs linjer. RU har brukt de erfaringne en har fått gjennom tidligere frontjobbing og derfor vurdert det viktigere å være på gata blant vanlig ungdom i steden for på sentralens kontorer. Resultatet har blitt at RU har vært mer synlig på grunnplanet i UMEU enn i sentralledelsen, som sosialdemo-

kratene stort sett har hatt for seg sjøl.

Kampen fortsetter

RU har ikke tenkt å avslutte kampen mot EU 28. nov. Leder for Oslo Rød Ungdom, Marte, sier i en kommentar «Jeg sier som Gine Wang: «EU er der.» EU kommer ikke til å stoppe sin ekspansjonistiske politikk sjøl om vi sier nei. EØS avtalen ligger fort-

pen mot rasistene. Vold er det eneste budskapet nazistene får formidlet. Rød Ungdoms politikk er å vise nazistene at anti-rasister ikke lar seg skremme av høyreekstrem vold.

Rød

satt som et lik i lasten. Det er også viktig at progressive krefter bruker den kunnskapen de har tilegnet seg om EU til å kjempe mot unionen på globalt plan».

Høyre-ekstremistene styrker seg

Det ekstreme høyre i Norge blir flere og sterkere. Dette er en kamp som progressive krefter som Rød Ungdom ikke kan stå på siden av. Rød Ungdoms svar på nazi-vold er massemobiliseringer. Det beste virkemiddelet er å aktivisere så mange mennesker som mulig i kam-

Rød Ungdom ser også på statens politikk som grovt diskriminerende, og en kilde til rasisme. Når staten gir et bilde av innvandrere og asylsøkere som potensielle kriminelle, smitter det over på vanlig folks holdninger også. Derfor hevder Rød Ungdom at en stor del av de rasistiske tankene som finnes blant folk har sitt utspring i statens innvandringspolitikk.

Kamp mot kvinneundertrykking

Rød Ungdom driver «bøllebevegelsen». Bøllekursene går ut på å gi jenter sjøltillit, og muligheten til å

stuktur er en tendens blant radikal ungdom. Denne tankegangen bygger på at når ingen har makt, vil heller ingen få mer å si enn andre... Rød Ungdom mener at slik organis-

Organisering

— RU bygger organisasjonsprikkene sine på den demokratiske sentralismen. Det skiller Rød Ungdom ut fra alle andre ungdomspolitiske organisasjoner i landet. Flat

To moderorganisasjoner

— Rød Ungdom er i den spesielle situasjon at de har to moderorganisasjoner, nemlig både AKP og RV. Hvordan arter det seg i praksis, og byr det på politiske uenigheter?

— Rød Ungdom forholder seg likeverdig til begge organisasjoner. RU legger vekt på å få formalisert forholdet til begge organisasjoner på likest mulig måte. Selvfølgelig driver RV og AKP på med forskjellig type politikk, og utifra det vil også samarbeidet se annerledes ut. Jeg ser heller på det som en styrke, enn en kilde til uenighet at RU har to moderorganisasjoner. Det er alltid utbytterikt for en ungdoms-

— Rød Ungdom synes det er viktig med en kritisk bruk av tidligere revolusjonære tekster. Det betyr ikke at vi tar avstand fra alt som er skrevet før oss. Det er lurt å ta med seg de erfaringene revolusjonære har gjort før oss. Det var en grunn til at det kinesiske kommunistpartiet kunne vinne over de militært sterkere høyrekreftene. Mange av de kampene vi kjemper i dag, har folk kjempa før oss. F. eks. antiimperialisme, kvinnefrigjøring, nasjonalsjølråderett og breifront problematikk. Det er ikke nødvendig å finne opp hjulet gang på gang. Å ha en kritisk bruk av tidligere revolusjonære skrifter er først og fremst en styrke i kampen.

Det handler også om å tørre å kalle seg sosialister og kommunister, avslutter Marte.

Ungdom?

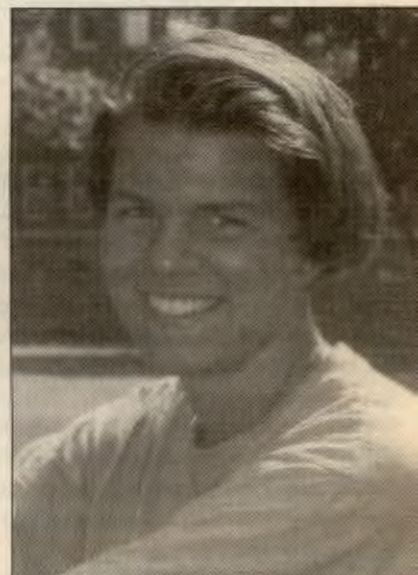
se hvor de undertrykkerne tankene kommer fra. Som en del av den marxistiske tankegangen mener RU at kvinneundertrykking er et resultat av kapitalistenes behov for å splitte arbeidsfolk. Kampen i dag retter seg bl.a. inn mot den legaliseringa av salg av kropp, som kommer til uttrykk gjennom f. eks. Hennes & Mauritz reklamen og oppblomstringa av bordeller. Rød Ungdom ser at det er et stort behov for en særegen organisering av jenter. At jenter kam utvikle egen politikk gir ikke bare et bedre resultat, men også viktig erfaring om hvordan drive organisering.

ering — fører til «decibel-demokrati» og at folk, gjerne jenter, blir lettere skvisa. Ekte demokrati oppnåes gjennom diskusjon/enighet/praksis. Det vil alltid oppstå uenigheter i en organisasjon, spørsmålet er hvordan du hansker dem. Viss en har det samme utgangspunktet for å bli med i en organisasjon, nemlig sosialisme, må uenigheter etter en diskusjon underordne seg flertallet. Det betyr ikke at en tier i hjel uenighet, men at organisasjonen virker enhetlig utad, sier leder for Oslo RU Marte.

organisasjon å høste av andres erfaringer. Å ha to moderorganisasjoner betyr mer kunnskap å høste av. RU har alltid slutta opp om RVs valgkamper, samtidig som f.eks. AKP kan bistå med opplegg for studier og teoretisk skolerung. Det gir en bredde i arbeidet som kanskje ingen av moderorganisasjonene har mulighet til å få, uttaler Marte.

Oppgjør med gamle guder

— Hvilket forhold har Rød Ungdom til de store klassikerne?

Lederen i Oslo RU, Marte Ryste

Programarbeidet - foran innspurten

Et programarbeid har to sider, som begge er like viktige: Debatt og skriving. Arbeidet skal dømmes både ut fra hvor vellykka prosessen har vært i forhold til utviklinga av partimedlemmene, og etter sitt resultat: Det ferdige programmet.

På den ene side har programdebatten hatt sine klare begrensninger: EU-arbeidet tar kreftene. Mange lag har lite tradisjon og klima for teoretisk debatt.

Det er et mindretall av medlemmene, jeg vil anta ca. 200, som hittil vært med på diskusjoner. Få har brukt det studieopplegget som blei utvikla, en god del flere har hatt lagsdiskusjoner og halvåpne møter og seminarer på prinsippprogrammet, deriblant de største byene. Vel 50 deltok på programkonferansen - flere på Samir Amin. Mesteparten av diskusjonen i Opprør står igjen. Store temaer («omgruppering», «arbei-

derklassens strategiske rolle») har blitt kasta inn i debatten uten at mange hittil har skrivi ned motforestillingene sine gjennom polemiske innlegg.

Mange har skrivi forslag

På den annen side har prosessen, så langt jeg kan bedømme vært mer omfattende og reell enn noengang tidligere i RV's historie.

Flere titalls folk har skrivi forslag (arbeids- eller prinsippprogrammet). Landsstyret la retningslinjer for debatten i desember 1993. Det tok mye tid å få satt sammen programkomiteen, men den har vært i arbeid siden februar. Komiteen har behandla to helhetlige utkast til prinsippprogram - og holder nå på arbeidsprogrammet. Sommerleiren hadde svært gode diskusjoner og gikk i dybden på noen viktige temaer.

De som kaster seg inn i programdiskusjonene etter folkeavstemninga skal vite at det allerede er lagt ned et omfattende arbeid.

men jeg synes ikke det gjør saken særlig bedre.

2. Program for et allsidig og marxistisk arbeiderparti?

PK's forslag er et helhetlig og strategisk program for et parti. Det likner i oppbygging AKP's programmer, men er kortere og enklere, og skiller seg på noen punkter på politikken. Aksels forslag er mer en blanding av «front» og «parti», og har som forutsetning «et kommunistisk parti» i RV. Her ligger hovedforskjellen. Konkretisering:

1. Aksel gjør sosialismen til RV's mål - og mister på den måten det vesentlige ved sosialismen som et overgangssamfunn, som bare gjennom bevisst kamp kan utvikle seg i retning det Marx kalte kommunismen.

Forlaget har utelatt hele den konkrete analysen av det norske samfunnet. Det som står om kapitalismen kunne ha vært skrevet i et annet land - og på en annen tid. Analysen av de kreftene som kan revolusjonere samfunnet er utelatt.

2. Aksel gjør sosialismen til RV's mål - og mister på den måten det vesentlige ved sosialismen som et overgangssamfunn, som bare gjennom bevisst kamp kan utvikle seg i retning det Marx kalte kommunismen.

3. Aksels forslag sier ikke noe eksplisitt om ideologisk forankring. PK. sier at RV «anvender marxistisk teori og metode» og «forsøker å integrere sosialistisk feminisme og økologisk tenkning i strategien sin». Skal vi legge oss til høyre for venstresida i SV?

4. Aksel er riktignok skarp i kritikken av undertrykking i sosialistiske land, men har utelatt den åpne kritikken av stalinismen fra det nåværende programmet - og påviser ikke at ett-partisocialisme med nødvendighet må føre en ny overklasse til makta.

historieskriving enn prinsippprogram, bl.a. om den kapitalistiske produksjonsmåten, om EU, og om de sosialdemokratiske modellen. Mye av programforslaget synes jeg egner seg bedre som en studiesirkel enn som program for RV. Jeg synes også språket er tungt i store deler av programmet.

b) Hva bør stå i prinsippprogrammet?

Jeg synes forslaget fra programkomiteen har foretatt noen gale valg mellom hva som bør stå i prinsippprogrammet og hva som bør stå i arbeidsprogrammet. Komiteen har flytta kapittel 1 i det eksisterende programmet om «Bærebjelker i RV's politikk» over til arbeidsprogrammet (reduert til noen få linjer). Jeg mener det absolutt tilhører våre prinsipielle standpunkter. Behandlinga av EU i programkomiteens forslag synes jeg i liten grad har form og innhold som hører hjemme i et prinsippprogram. Mesteparten av det bør over i arbeidsprogrammet - hvis det skal med. Slike saker tror jeg det kan bli enighet om, og det er helt uproblematisk uansett hvilket forslag som legges til grunn for vedtaket på landsmøtet.

c) En del politiske standpunkter.

Jeg skal her ta opp det jeg oppfatter som de viktigste politiske stridsspørsmål. Ikke alt er like viktig, og det kan vise seg at det ikke er reell uenighet på flere av punktene. Jeg har vært på en kort diskusjon i programkomiteen etter at jeg skreiv punktene nedenfor,

Noen problemer.

— Noen har sannsynligvis savna tilbakemelding i forhold til forslag de har laga. Til det er å si at programkomiteen som regel verken har hatt kapasitet til å takke for innsendte forslag (det gjøres hermed!) eller å gi tilbakemelding på hvordan disse er blitt vurdert. Men alle forslag er blitt lagt fram for programkomiteen. De som har hatt en passende form har blitt votert over - om noen i komiteen har reist forslaget. Andre er blitt vurdert i debatten og i den videre skriveprosessen. En må se på utviklinga fra utkast til utkast for å se hvor mye gjennomslag en har fått - og må reise forslag gjennom delegatene om en er misfornøyd.

— Det forslaget til arbeidsprogram som blei sendt ut var bedre enn det gamle i «deler», men det var ikke tid til å behandle det i programkomiteen, så helheten var en kvisthaug av kort og langt, og ulike måter å løse oppgaven på. Det står igjen svært mye arbeid med å korte ned - og gi forslaget en enhetlig form.

Det går en debatt om vi programmet skal ha et

5) PF analyserer verdenssituasjonen etter Sovjets sammenbrudd (riktignok for langt) med vekt på EU's rolle i rivaliseringa med USA og Japan - og på Tysklands rolle i EU. Dette vil bestemme mye av rammene for det politiske arbeidet vårt framover. Det skulle en ikke tru på MF.

Ikke «breiere».

Argumentasjonen for et program av Aksels type har vært at det gir RV større politisk bredde. Det er jeg helt uenig i. Klarhet i de nevnte spørsmål er en forutsetning om vi skal vinne over folk fra andre miljøer.

MF er like langt som PF og vil også betinge et lengre arbeidsprogram. Forslaget vårt er lettere å lese for dem som ikke kan alle begrepene på forhånd, fordi det er mer disponert, mer resonnerende - og mer konkretisert. Noe kan gjøres enklere, men argumentene om lengde og pedagogikk holder ikke.

3. Reell uenighet på sak.

Aksel og andre har fremma kritikk på enkeltpunkter - og formuleringer. En del av dette er jeg sikker på det er mulig å bli enige om, en del annet stiller jeg meg mer uforstående til. Her konsentrerer jeg meg om åpenbar uenighet.

—Synet på arbeiderklassen. Problematisert hos oss («klasse i seg», «klasse for seg»). Neglisert hos Aksel. Det samme med perspektivet om å gjøre RV til et arbeiderparti.

—Partibygging i vår situasjon. PF står for det såkalte «omgrupperingsperspektivet». Innholdet i dette er i korthet at den revolusjonære bevegelsen

og ut i fra den tror jeg det er mulig å komme til enighet om formuleringene/standpunktene på flere av mine punkter nedenfor. Men jeg tror det er viktig å få opp diskusjonen på disse sakene i alle fall. Så får diskusjonene vise om det er og i så fall hvor store uenighetene er. Her blir det av plasshensyn bare mulig å peke på enkelte saker. Jeg har lagt et grundigere notat der jeg utdyper de enkelte punktene. De som ønsker det, kan få det tilsendt fra partikontoret.

Jeg mener programkomiteens forslag på sentrale programatiske standpunkter vil dra RV til høyre i forhold til det gjeldende programmet og i forhold til mitt forslag. Det gjelder saker som synet på staten, sosialdemokratiet, revolusjon, reformisme, og utviklinga av RV.

1. Synet på det nasjonale spørsmålet. Jeg synes programkomiteen behandler det for dårlig, og at det mangler under behandlinga av imperialismen.
2. Borgerskapets statsapparat. Jeg synes statens klassekarakter ikke kommer godt nok fram i programkomiteens forslag.
3. Vurderinga av sosialdemokratiet. Jeg synes programkomiteen gir sosialdemokratiet for mye av «æren» for velstandsutviklinga, og vurderinga av DNA-ledelsens rolle i dag mangler helt.
4. Reformisme. Jeg synes ikke programkomiteens forslag avgrenser seg tilstrekkelig mot reformisme.
5. Hva som er en revolusjonær situasjon. Jeg er uenig i sånn programkomiteen definerer en revolusjonær situasjon.
6. Revolusjon

kapittel om et alternativt Norge utafør EU, som har karakter av et overgangsprogram hvor det ikke presiserer hva som vil kreve sosialisme. Men ellers har det foreløpig ikke pekt seg ut klare og viktige politiske motsetninger i forhold til arbeidsprogrammet.

— I prinsippprogramdebatten er det blitt fremma helhetlige motforslag nå rett før innspurten av diskusjonen. Det vil sette store krav til medlemmene og medlemsdemokratiet for å klargjort de viktigste motsetningene, og for hindre at prosessen så langt fortøner seg som bortkasta for dem som har deltatt. Noe vil sannsynligvis bli klarere gjennom dette nr. av Opprør. Det må være et krav til dem som vil forkaste forlaget til programkomiteen, at de skriver innlegg hvor de begrunner synet sitt i forhold til de viktigste spørsmål som har blitt reist så langt i debatten. Mange bør kunne arrangere møter med to innledere for å gå mer i dybden på motsetningene rundt «omgruppering», «arbeiderklassen i den sosialistiske strategien», partimodell, sosialismesyn etc.

Jørn Magdahl

Jørn Magdahl:

Legg programkomiteens forslag til grunn

RV's leder har fremmet et helhetlig motforslag (MF) til programkomiteens (PK's) forslag til prinsippprogram (PF). Jeg vil begrunne synet mitt på hvilket forslag som bør legges til grunn gjennom å kommentere de tre spørsmål om prosess, «form» og prinsipp.

1. En bortkasta programprosess?

Allerede i desember 1993 vedtok landsstyret retningslinjer for

arbeidet med et nytt program. Til tross for skepsis til vedtaket valgte Aksel å stå utafør PK. Alle i komiteen (inkludert AKP'erne) stemte for den grovdisposisjonen som har ligget til grunn for det videre arbeidet, og har valgt å fremme motforslag innafor ramma av denne. Ut fra vanlige organisasjonsnormer er det derfor svært spesielt at lederen reiser motforslag så seint i prosessen. Mer alvorlig er det likevel at Aksel, så langt jeg kan se, ikke har funnet grunn til å inkludere en eneste ny tanke i sitt forslag. Han har altså verken i de framlagte forslaga fra programkomiteen eller i programdiskusjonene så langt, funnet noe av betydning som han mener fortjener plass i programmet. Noe av dette kan skyldes at han har vært i utlandet under alle de viktigste programdiskusjonene,

Aksel Nærstad:

Hva dreier uenighetene seg om?

Hva er forskjellene og de ulike synene i de to forslaga til prinsippprogram som er lagt fram? Her er mine synspunkter på det. Jeg viser forøvrig til svaret mitt på vedtak fra styret i Sør-Trøndelag RV når det gjelder hvorfor jeg har funnet det riktig å legge fram et eget forslag (side 2).

a) Formen på programmet

Jeg tror uenigheter om formen også gjenspeiler ulike syn på hvor breit politisk RV skal være og på type parti. Jeg mener RV trenger et lettfattelig prinsippprogram som slår fast noen de viktigste prinsippene. Politisk radikale arbeidsfolk, ungdom og andre bør kunne lese gjennom programmet og lett ta stilling til om de støtter det eller ikke. Jeg mener det bør bygges videre på både formen og innholdet som er i det gjeldende programmet, og har gjort det i mitt forslag. Jeg mener det også ligger innenfor de rammene som landsstyret har trukket opp for arbeidet med programmet.

Jeg mener programkomiteens forslag på flere områder blir for detaljert, f.eks. i behandling av klasser og klassemakt. Jeg synes det noen steder blir mer

ikke kan gjenreises og utvikles bare gjennom å rekruttere person for person for ei fastlagt linje (et sektersk perspektiv på partibygginga). Det må jobbes målbevisst for å «løsrive» miljøer som kan utvikle seg til venstre. I denne prosessen er det nødvendig med både klarhet og åpenhet, både kritikk og dialog. Vi spør ikke nødvendigvis store og snarlige oppbrudd i retning oss, men argumenterer for en aktiv holdning i forhold til de mulighetene som fins.

—Partimodell. Begge forslag mener det skal være mulig å være passive medlemmer av RV, men PF understreker betydninga av flest mulig aktivister. Begge åpner for tendensfrihet, men der PF taler om åpenhet har MF en merkelig passus om «så lenge det ikke bryter med et demokratisk partiliv». Hvem skal bestemme det? Ingen vil forby partier i partiet, men mens MF åpner for uenighet om alt med unntak av å stille konkurrernde lister, understreker PF at målet er større enhet.

—Synet på stat og revolusjon. Kjerna i den marxistiske statsteorien er at ethvert statsapparat er et «redskap» for den herskende klassen. Arbeiderklassen kan kan bare ta makta ved å «knuse» borgerskapets statsapparat, og etablere sin egen stat. Det er vanskelig å tenke seg dette mulig uten at kimene til dette statsapparatet er utvikla før sjølve maktvertakelsen. Jfr. arbeideråda som dobbeltmaktorganer i Sovjet, og «rød makt» i de frigjorte baseområdene i Kina. Aksel argumenterer åpent mot nødvendigheten av å bygge motmaktorganer før maktvertakelsen. Derfor blir det også høyst uklart hva han mener når han skriver at «arbeiderklassen og folket overtar statsmakta fra borgerskapet. Det borgerlige statsapparatet må erstattes av et sosialistisk statsapparat». Hvordan kan dette gå til?

På følgende områder er jeg uenig med programkomiteens framstillinger:

- * Hva er en revolusjon? * Motmaktorganer * Fredlig, bruk av vold
- 7. Demokratiet under sosialismen. Jeg synes dette er et særlig viktig punkt, og det behandles mye grundigere i mitt forslag enn i programkomiteens.
- 8. Stat eller samfunn. Jeg synes programkomiteen har gode intensjoner med sitt avsnitt om dette, men at resultatet ikke er bra likevel.
- 9. Økologi og sosialisme. Jeg har innarbeida et økologisk syn i hele programforslaget, mens jeg mener programkomiteen ikke har gjort det.
- 10. Kvinnefrigjøring og sosialisme. Jeg synes ingen av forslaga er gode nok, men mener min behandling av kvinnespørsmål under sosialismen er langt bedre enn programkomiteens.
- 11. Parlamentarisk arbeid. Jeg synes programkomiteen vektlegger ulike deler av dette arbeidet galt.
- 12. Omgruppering. Jeg er uenig i omgrupperingsperspektivet til programkomiteen.
- 13. Marxisme og kommunisme. Jeg mener RV's program ikke bør ta opp spørsmålet om kommunisme, og er usikker på hvordan marxismen bør behandles.

Bruk sjansen

Etterhvert er det blitt lettere å nå fram til folk med at RV ikke er identisk med AKP, men en rød allianse av ulike krefter som er forent omkring et grunnsyn som kan sammenfattes i: Mot kapitalismen og imperialismen; for klassekamp, solidaritet, opprør og revolusjon. Men i sitt hastverk med å bygge et «marxistisk parti», står krefter i RV i fare for å sette bom for den «omgrupperinga» de selv ønsker å sette fart på. Med en smule politisk kløkt burde det være fullt mulig å integrere det aller meste som finnes av grupper og miljøer i en form for revolusjonær allianse, i en rød venstrefront.

Slik kunne RV fungere som en positiv katalysator for det som av noen blir kalt «omgruppering», og trekke folk nærmere revolusjonære posisjoner og marxistisk teori.

Men RV kan ikke engang nærme seg disse oppgavene hvis det (slik som programutkastet) legger antikommunisme til grunn. Skal ikke kommunister og marxist-leninister ha anledning til å delta i utvikling av enhet på venstresida? Snakket om «tendensfrihet» er trolig et forsøk på å gå rundt dette problemet. Men det ligger i sakens natur at en kampfront, i motsetning til et virkelig marxistisk parti, er full av «tendenser».

EU-kampen har ført til en ikke liten radikaliserings av både nye og gamle aktivister. RV har nå sin store sjanse, som en samlende «arena», som en felles drivkraft (så langt enheten tillater) og som en felles organisator av kampvilja til folk. Det viktigste av alt er å åpne RVs dører for de tusener av uorganiserte som ønsker en arena for å slåss mot makta og for ei rød framtid, som søker kunnskap og diskusjoner, men som i dag ikke ønsker å binde seg til et parti med et «ferdig» partiprogram.

De som på død og liv vil ha et (parlamentarisk innretta) parti i tradisjonell forstand gjør, etter min mening, en alvorlig bommert hvis de tror at partiprojekt av gammelt SV-merke betyr et framskritt for enheten i arbeiderklassen eller for kampenheten på venstresida.

Kristine Mollø-Christensen

Et arbeiderparti?

Det siste utkastet til prinsippprogram er skuffende lesning. Fra et brukbart førstekast av Jørn M., har vi nå endt opp med et ubrukelig forslag. Det er blitt et skikkelig AKP-program ut av det!

La meg først sitere en del av det som sies om arbeiderklassen:

«... arbeiderne er formelt frie, men har ikke annet valg enn å selge arbeidskrafta si for å livnære seg...»

... økende problemer for arbeiderbefolkningen i byene...

... en sterkt og sosialdemokratisk arbeiderbevegelse godtok de grunnleggende trekka ved kapitalismen — mot at arbeidsfolk fikk del i den økonomiske framgangen...

... de fleste (arbeiderkollektivene) godtok selv systemet...

...arbeiderklassen er mindre konsentrert, mindre homogen, mindre sjølbevisst og mindre organisert for kamp enn tidligere...

... en betydelig del av arbeiderklassen består av arbeidsledige, trykda etc...

... det er nødvendig å slåss for å styrke arbeidernes oppfatning av seg sjøl som egen klasse...

... strømninger i arbeiderklassen som står mot riktige miljøkrav, som er rasistiske eller som bidrar til å opprettholde kvinneundertrykkinga, må bekjempes...

... RV ønsker å bli et arbeiderparti som den mest radikale delen av arbeiderklassen ser som sitt.

SITAT SLUTT.

Hvorfor skulle radikale arbeidsfolk støtte et parti som nesten bare slenger dritt om dem? Bortsett fra imperialismen er det ingen andre som får sånn på pukkelen. Dette må være skrevet av folk som har tenkt «å tilføre sosialismen utafra», — for de som er arbeidere sjøl ville aldri uttrykke seg sånn.

Dessuten: Ingenting av det som skjer blant fagorganiserte i dag avspeiles i programmet. Ingen av de kampsakene som er oppe, får oppmerksomhet. Nye ting som tidligere har vært sagt om

sosialdemokratiet og om «omgruppering» er tona ned. Kort sagt: Her er det lite å hente.

Og språket er verre enn noen gang. Overalt har det kommet inn et oppstylda språk fullt av bisetninger og interne fremmedord. Noen eksempler:

«Sett i historisk perspektiv og i relasjon til de fleste land, har flertallet i Norge...» osv

«Siden sjiktet har sin eksistens knyttet til (...) så...»

«Samtidig som arbeiderklassen har blitt mindre (...) så...»

(Hvorfor kom ikke det poenget med en gang?)

«Kvinneundertrykkinga er historisk overlevert - og innvevd i det økonomiske systemet under kapitalismen. Organiseringa i familier holder kostnadene på reproduksjon av arbeidskrafta nede (...) kvinner som sosialt kjønn...» osv

(Her trengs mange års fartstid i AKP for å følge med.)

«Fagforeningene er eller bør være (!) arbeiderklassens viktigste kamporganisasjoner (...)

Fagbevegelsen bør (!) gjøre seg fri og uavhengig ...»

Bidrag til teoretisk klargjøring?

Nei til kommunistisk program

Det nye utkastet er omtrent fri for kritikk av den kommunistiske tradisjonen. Samtidig er det flere enn ett hint i kommunistisk retning, for eksempel om sosialismen som overgangssamfunnet. Jeg vil ikke ha noe program som ikke klart markerer seg mot teoriene om elitepartiet som ska lede arbeiderne. Spørsmåla om klasseløse samfunn og Marx' kommunistiske visjon er høyt opp og langt fram, og jeg rekker ikke ett eneste argument for at vi skal krangle om det nå. Først får vi kjempe for sosialismen, så får vi se.

Største delen av programforslaget handler om imperialismen. Dette følger opp en gammel ml-tradisjon om at arbeidsfolk og revolusjonære i Norge skal støtte den tredje verden først, og blir det tid kan vi drive litt klassekamp her hjemme. men

den daglige kampen vi fører er hjemme. Det er først og fremst i den at RV kan bevise om vi har noe å fare med. Vi må gjøre det av med vårt eget borgerskap først, sa Marx. Men dette oppsvulmete kapitlet sier ingen ting om internasjonal arbeider-solidaritet, som vanlig.

Ety underlig nytt punkt i alt det gamle og kjente er at sosialismen avskrives for den tredje verden:

«Det er sannsynlig at (sosialisme) først blir mulig etter revolusjoner i land med langt utvikla kapitalisme».

Ettersom ingenting tyder på at den tredje verden blir moderne kapitalistland så lenge vi har imperialismen, er dette drastiske nye toner. Like fullt fastholdes det gamle dogmet om at den tredje verden er hovedkrafta i kampen mot imperialismen. Fri oss fra sånne nye tanker!

En sosialisme verden ikke har sett?

Dette er en floskel av nyere dato. Jeg for min del vil ha en sosialisme som jeg kan kjenne igjen. Som kan vise en veg ut av de problema folk slåss med i hverdagen. Som bygger på de drømmene vi har om en annen måte å løse saker og ting på. Hvordan skal sosialismen bli attraktiv hvis den ikke vokser ut av den klassekamp og politiske kamp folk fører, og de erfaringene folk gjør seg?

Per Schanke.

Typisk for den mangel på konkret analyse av konkrete situasjoner som gjennomsyrrer Nærstads retoriske blomsterbukett er følgende: «Det er ingen revolusjonær situasjon i Norge i dag, og lite tyder på at det vil bli det i nærmeste framtid».

Akkurat den samme setningen er et opptrykk fra programmet av mars 1991! Det som hendte sommeren 91 var, at USA og Tyskland kom i tørtene på hverandre over Balkan og kan igjen — ganske sikkert og — gå i tørtene på hverandre, noe som kan frambringe alle mulige situasjoner i Norge!

Det som har skjedd i Europa siden mars 91 er at fascistene og militaristene er kommer på offensiven. I Antwerpen stemmer hver tredje innbygger på Vlaams Blok. I Østerrike fikk Haider 29 % av stemmene; 25 % av velgerne i tradisjonelle arbeiderstrøk stemte for FPÖ. Fini ligger an til å overta makten i Italia.

Den voksende politistatsutvikling, nynazistene, militariseringen, konfliktpotensialet mellom Russland, USA og Tyskland som omkranser oss, krever dyspsindig tenkning som må nedfelles i programmet som veiledning for en korrekt politikk. Hvis programmet skal bestå av en rekke alminneligheter om miljø og folk, samt avskrift av historiske program fra 4 år tilbake, må jo vi som mener marxismen er identisk med analyse, tenkning og handling, trekke oss fra Nærstadprosjektets abstrakte alminneligheter.

Marxismen er konkret og er den det ikke, er det ikke marxisme. Skriv hvordan du mener vi skal knuse eurofascismen, Nato, Vestunionen og frata det norske borgerskapet makten, Aksel!

Jan Hårstad

Mangel på konkret analyse

Programkomiteen i RV var godt igang med å lage et marxistisk program bestående av tydelige posisjoner og analyse, for deretter å bli etterfulgt av formann Nærstads «romslige» alminneligheter som kan tolkes i alle retninger.

Forslag til

miniplattform

1. Rød Valgallianse/Venstreallianse er en allianse av og for alle som har en revolusjonær samfunnsendring som langsiktig mål. Det kapitalistiske systemet må vike plass for sosialismen, der arbeiderklassen fratar borgerskapet den økonomiske og politiske makta. Et system som forutsetter plyndring av råvareressurser, et system som uavbrutt produserer kriser og arbeidsløshet, et system som innebærer at fattigdom og overproduksjon av varer går hånd i hånd, et slikt system lar seg ikke «reformere». Det må avskaffes. Bare en sosialistisk revolusjon med arbeiderklassen i spissen, kan gi et folkeflertallet reell makt og innflytelse over sin egen hverdag.

2. RV kjemper aktivt under dagens forhold for alle demokratiske reformer, og mot alle angrep på rettigheter som arbeidsfolk har tilkjempa seg. Vi slåss for å være samlende drivkraft og koordinator for kampene folk fører; enten det er streikestøtte, kvinnekamp, internasjonalt solidaritetsarbeid eller aksjoner mot fascisme og rasisme. Enhet og samhold i arbeiderklassen må utvikles for å gi klassekampen kraft og retning, og gradvis modne vilkåra for revolusjonært opprør.

Når RV stiller til valg, er det ikke fordi vi tror at sosialismen lar seg gjennomføre ved hjelp av Stortinget. Vi bruker representasjon i parlamentariske organer

som «talerstol» til støtte for den utenomparlamentariske kampen.

3. RV står for internasjonal solidaritet med verdens kjempende arbeidere og undertrykte folk og nasjoner. Det imperialistiske systemet er hovedårsaken til undertrykking, fattigdom, arbeidsløshet, kriger og miljødeleggelser. Derfor er RV også et anti-imperialistisk parti. Bare gjennom kamp mot imperialistiske blokker og maktredskaper for monopolene (som for eksempel NAFTA og EU, NATO og Verdensbanken) og mot vårt eget imperialistiske borgerskap, kan RV støtte kampen for frigjøring, framskritt og sosialisme i Norge og internasjonalt.

Arbeidere og undertrykte må reise kamp for å velte dette systemet — å gjøre revolusjon.

4. RV legger spesiell vekt på at uorganiserte og «partiløse» sosialister og revolusjonære skal finne sin plass i kampfronten RV. Ingen enkeltpartier eller miljøer skal ha reint flertall i noe ledende RV-organ. Innafor fronten er det full diskusjonsfrihet. RVs organer skal ha som hovedregel ikke ta stilling i omstridte teoretiske/ideologiske spørsmål. I sitt daglige virke er de forpliktet av plattformen og arbeidsprogrammet.

Kristine Mollø-Christensen

«Omgruppering» i Tyskland

Politisk praksis viktigere enn ideologi

Tysk omgruppering

Da jeg var tilhører på RVs programkonferanse i mai, mintes jeg sterkt liknende diskusjoner i Vest-Tyskland i slutten av 70-åra. Begreper som «omgruppering», «hegemoni» og «virkelige partier» var gjengangere i debatten om temaet «hvilket parti trenger vi», som fra 1978 ble ført i den delen av ml-bevegelsen som soknet til Kommunistische Partei Deutschlands. Vi leste til og med Gramscis skrifter, som KPD hadde gjenoptrykt. Selv om hele greia endte med partiets oppløsning, er det kanskje nyttig å ta dette som utgangspunkt for å skrive noe om den faktiske omgruppering, som skjedde på den vesttyske venstresida i 70- og 80-åra. Jeg vil med dette ikke ta stilling i den norske debatten, men jeg vil bringe videre noen (vest-) tyske erfaringer.

Mange kommunistpartier

Etter en kort periode med en heller overfladisk «enhet» rundt studentbevegelsen i slutten av 60-åra, begynte splittelsen virkelig å blomstre på den vesttyske venstresida. Plutselig fantes det tre større maoistiske partiprojekter (og noen mindre i tillegg), et utall trotskistiske organisasjoner, mer eller mindre uavhengige sosialistiske grupper i enkelte byer, noen syndikalistiske grupper og en del organisasjoner mellom sosialdemokratene og det gjennoppstatte moskvapartiet DKP. Dette kan for en stor del forklares med Tysklands størrelse og landets føderalistiske, flersentrale tradisjon. F. eks. oppsto de forskjellige ml-organisasjonene i hver sin region eller storby, uten særlig diskusjon seg imellom. Alle seinere forsøk på å samle ml-bevegelsen, strandet.

Ikke en eneste av gruppene klarte å bygge opp en virkelig landsomfattende organisasjon utover sine regionale høyborger, selv om KPD, KPD/ML og KBW hadde partilag i de fleste delstater.

Alternative lister

Delvis som reaksjon på den dype splittelsen, delvis helt uavhengig av de eksisterende venstregruppene, utviklet det seg i midten av 70-åra flere og flere grasrotbevegelser med borgerkomiteer, beboeraksjoner o.l. Det var særlig miljøspørsmål, trafikk- og byplanlegging og statens angrep på demokratiske rettigheter som fikk folk til å aktivisere seg. Viktigst i denne sammenheng var kampen mot nye atomkraftverker, som etterhvert ble til en folkebevegelse med aktivister med svært ulik politisk bakgrunn — men mest av alt folk som før ikke hadde vært politisk organisert. Dette miljøet dannet grobunnen for de første «brotete», grønne og alternative lister ved kommune- og delstatsvalgene i 1977, -78 og -79. Blant de litt større venstregruppene ble de alternative listene bare støttet av KPD og KB (Kommunistisk forbund, tilhenger av kulturevolusjonens Kina og av Sovjets utenrikspolitikk; hadde forholdsvis stor innflytelse i Hamburg og omegn).

Breie allianser

KPD valgte med dette allerede i 1977 å satse på breie allianser i den virkelige bevegelsen istedenfor på nye meningsløse ml-samlingsforsøk. Slik var det mulig å samarbeide på sak med forskjellige folk,

mens forholdet til organisasjoner med felles ideologisk bakgrunn ble mer anstrengt.

De grønne

I 1979 ble partiet De grønne stiftet, mens «Alternative liste» fortsatte som uavhengig søsterorganisasjon i Vest-Berlin. Begge var faktisk breie allianser av miljøfolk, radikale demokrater, sosialister og kommunister med fotfeste i de forskjellige bevegelser. Selv om programgrunnlaget bygget på konkrete krav istedenfor på ideologi, så følte vel flertallet av medlemmene seg den gang som uavhengige sosialister.

**Bündnis 90
Die Grünen**

Få arbeidere

Men arbeiderbevegelsen var nesten ikke representert, bortsett fra steder eller bedrifter der KPD KB eller noen smågrupper hadde en viss innflytelse. Bortimot alle andre maoistiske, trotskistiske, syndikalistiske eller venstresosialdemokratiske organisasjoner var mot den grønne og alternative bevegelsen, og noen slåss innbitt mot den. Dette var en fordel, mener jeg i ettertid. Bare på den måten kunne det utvikle seg nye ideer uavhengig av de gamle skyttergravene, slik at De grønne samt AL kunne bli en bevegelse med virkelig betydning, som ikke ville være haleheng til sosialdemokratene og som var grunnleggende kritisk til regimene i DDR og Øst-Europa. Logisk nok var det akkurat disse to spørsmåla som fikk tradisjonelle sosialister å rase mot De grønne.

KPD fikk etterhvert godt ry i «bevegelsen». Men det viste seg at partiets ideologiske fundament var for stukt overfor de nye utfordringene, slik at den nevnte partidiskusjonen endte med full oppløsning i mars 1980.

Sosialistiske konferanser

I denne tida fantes det ved siden av den grønne bølge også en stor stemning for å samle alle sosialister. Da utmeldte KBW-medlemmer hadde stiftet sine «Komiteer for demokrati og sosialisme», fikk de ikke mange med seg. Men de store «Sosialistiske konferansene» i begynnelsen av 80-åra samlet tusenvis av folk fra venstresosialdemokrater til forhenværende marxist-leninister. Her deltok også større deler av fagbevegelsen, der det venstresosialdemokratiske «Sosialistiske

kontor» hadde sine bastioner.

Mange håpet på den virkelig store omgrupperingen. Fellesbegrepet sosialisme var imidlertid ikke nok for en felles politikk, slik at konferansene døde ut allerede etter noen få arrangementer. Det samme skjedde litt seinere med «Demokratiske sosialister», en utbrytergruppe av det sosialdemokratiske partiet, og med «Liberaldemokratene», radikale demokrater som meldte seg ut av FDP etter at partiet dannet regjering med kristeligdemokratene.

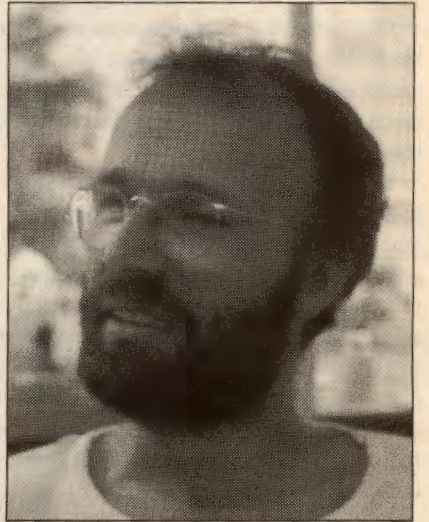
Sosialister forandret De grønne

De grønne derimot lyktes. I takt med partiets voksende suksess og de sosialistiske samlingsforsøkene fallitt, gikk flere og flere av «tradisjonssosialistene» inn i i De grønne, i Berlin i AL. Det forandret bevegelsen. Istedenfor den friske diskusjonen fra de første åra, fikk nå gamle sannheter igjen sin plass i De grønne og AL.

Venstresosialdemokrater, trotskister og til og med tidligere moskvakommunister bidro til en viss sosialdemokratisering, som hadde sitt materielle grunnlag i det mer og mer tidkrevende arbeidet i parlamenter og kommunestyre. «Realpolitikere» og «fundamentalister» sørget i fellesskap for å minske kritikken av Øst-Europa, slik at ledelsen i De grønne og AL til slutt satset mer på samtaler med Honecker enn på kontakt med opposisjonen i DDR. Mange aktivister fra stiftelsestida ble skviset ut på grunn av dette.

Jeg kjenner mange tidligere sosialdemokrater som utviklet seg til dyktige og skarpe bystyrepolitikere. Men de var stort sett folk som før ikke hadde vært aktive i SPD. De som hadde vært aktive sosialdemokrater var derimot ofte veldig fastkjørt i sine politiske meninger, selv om de sto til venstre for partiledelsen. Noen av dem er nå tilbake i SPD, mens andre etter murens fall gikk over til PDS, arvtakeren etter DDRs statsparti SED.

Det viktigste med De grønne var at de fikk unge og eldre folk med i en omfattende politisk bevegelse. Mange av dem hadde tidligere ikke vært aktive. Eller de hadde bare deltatt i en begrenset kamp som mot atomkraftverker. Det var for det meste de som ble ildsjeler og som tilførte venstresida friskt blod, selv om de ikke nødvendigvis følte seg som sosialister. I realiteten er slike folk ofte mer radikale enn «sosialister», men de vil ikke bruke tradisjonelle fraser eller følge gamle «sannheter».

Michael Klinski bor i Berlin, men skriver og snakker flytende norsk.

Sann sett lyktes altså De grønne langt på vei. Men erfaringene viser etter min mening, at mulighetene for en dyptgående omgruppering på den tradisjonelle «sosialistiske» og sosialdemokratiske venstresida er svært begrenset — og at den ikke engang vil være ønskelig, hvis den mot formodning skulle kunne gjennomføres.

Michael Klinski, Berlin

P.S.: De andre ml-organisasjonene ble etterhvert også oppløst. KPD/ML skiftet navn til KPD og sluttet seg noen år seinere sammen med den trotskistiske «Gruppe internasjonale marxister» til den ubetydelige lille gruppa «Det forente sosialistiske parti». Et unntak er MLPD, som etter navneskiftet fra KABD til og med økte litt og fortsatt bygger partiet i sin økonomistiske verden — i tråd med det de alltid gjorde ved siden av de virkelige politiske bevegelsene. Ingen av disse partiprojektene spilte en rolle i en antatt eller reell «omgruppering».

Fire tyske kvinner som så og ser seg selv som kommunister. Til venstre på plakaten: Clara Zetkin og Rosa Luxemburg foran Karl Liebknecht-haus i Berlin, i dag hovedkvarteret til PDS. Foto: OBB

Trotskyismens anti-revolusjonære praksis.

I min kommentar til Einar Braathens (Opprør 5/94) forsøk på å ta Samir Amin til inntekt for trotskyistiske kjepphester, brukte jeg noen spissformuleringer som falt Rune Soma (Opprør 7/94) tungt for brystet. I den forstand dette var «debat-knep», så var det for å få en direkte debatt om hva trotskyismen står for istedet for en debatt om «hva Samir Amin egentlig mener».

Og jeg skal gjerne følge opp med å prøve å belegge det Soma mener er «sludder» nærmere.

Den saken som stikker kraftigst ut, og er mest aktuell i forhold til den politiske kampen som står i Norge for tiden, er det nasjonale spørsmålet. Både historisk, dersom vi ser oss rundt i dagens verden og i forhold til den norske klassekampen, mener jeg det er belegg for å påstå at trotskyismen, med sin holdning til dette spørsmålet, representerer «en motstand mot revolusjonære omveltninger»; eller en antirevolusjonær praksis for å stille det enda skarper. (Det er en logisk sammenheng mellom synet på dette spørsmålet og andre sentrale områder i revolusjonsstrategien, men i et kort debattinnlegg nytter det ikke å ta opp for mange saker samtidig)

Det hadde aldri blitt revolusjon i Russland, seierrike nasjonale frigjøringer i Kina og Vietnam eller sosialistisk revolusjon i Kina, dersom en skulle ha fulgt trotskyistenes linje. De historiske erfaringene viser at trotskyistene i hovedsak har motarbeidet de konkrete revolusjonene som har funnet sted, og en fellesnevner har vært motstanden mot arbeider-bondealliansen og påstander om at en løp de nasjonale borgerskapenes ærend. Unntaket er at Trotski var med på Oktoberrevolusjonen i Russland og de første åra i oppbygginga av sosialismen der. Men, dette var jo i en periode hvor han gikk inn i bolsjevikpartiet og måtte innrette seg der (Hva annet kunne han gjøre utover i 1917, hvis han ikke skulle bli satt på sidelinja?).

Soma innvender at det ikke er noen tvil om hvor dagens trotskyister står i kampen i Kurdistan. Det skal være visst, men taler ikke akkurat til deres fordel!

Når det gjelder den nasjonale kampen vi står midt oppe i her til lands, og som vil være helt sentral også etter at vi har vunnet slaget 28. november, viser den også at trotskyistinspirerte linjer svekker både slagkrafta for kampen i dag og står i motsetning til en revolusjonær strategi for Norge.

Dette betyr ikke at jeg insinuerer at AMGere og ISere ikke er oppriktige EU-motstandere. Men, i den grad de følger og rir de trotskyistiske linjene på det nasjonale spørsmålet svekker de objektivt sett kampen. Innafor RV har vi, desverre, hatt enkelte tilfeller av dette, hvor AMGere har satt sine særstandpunkter på dette området over RVs politikk.

Soma sier ikke noe om hvordan han mener det er et nasjonalt aspekt ved den norske EU-kampen, bare at «vi legger hovedvekt på klasseinnholdet i EU-kampen

framfor (min utheving) det nasjonale». Mener du f.eks. at parola «forsvar norsk sjølråderett» har en mening og er viktig? Og er ikke dette en parole som i denne sammenheng i praksis har mye mer revolusjonær sprengkraft og klassepreg enn de fleste paroler som måtte oppføre til «rein «klassekamp»? Burde ikke det faktum at det nasjonale aspektet ved EU-kampen får fler og fler til å gå åpent ut mot sjølve det kapitalistiske systemet ha en viss beviskraft? La gå at mange har en illusjon om en «annerledes» kapitalisme, men kampen videre vil gi erfaringer til nye sprang i bevisstheten. Grunnlaget for dette er, at tiltross for økonomisk internasjonalisering og nyliberalisme, så er fortsatt kolonialisme i ulike fasonger lys levende. Og like mye som i imperialismens barndom er hegemoni over mindre imperialistiske land et «must» for stormaktene. Det dreier seg ikke bare om rivalisering om kontrollen over tredjeverden-land.

Soma gir forøvrig inntrykk av at den nasjonale kampen er på hell i den tredje verden. Hvilke objektive grunner skulle det være for det? Var det slik at den formelle frigjøringa under avkoloniseringa fram til 80-tallet i stor grad skapte sjølstendige nasjoner? Er det ikke slik at klassekamp i land i Latin Amerika, som Soma trekker spesielt fram, i stor grad vil dreie seg om kamp mot internasjonale monopoler og kompradorborgerskap som har solgt seg til den ene eller andre stormakta, i første rekke USA? At det føres kamp mot «det egne landets borgerskap» er da ikke noe argument for at kampen ikke har noe med nasjonal frigjøring å gjøre! Poenget er jo nettopp at disse borgerskapa langt ifra tjener «sitt» folk og «sin» nasjons interesser, men går de imperialistiske sentraene sitt ærend og har sine egeninteresser knytta til dette. Det gjelder i El Salvador som i Mexico, som det også gjelder i Norge. I dagens verden er det arbeidsfolk som har interesse og nytte av å forsvare nasjonenes sjølråderett, fordi det har stor betydning for rammevilkåra til klassekampen allment. Enten det er i den tredje verden eller i et land som Norge.

Somas argumenter mot at tredje verden er noen hovedkraft i kampen for sosialismen idag strekker seg ikke utover det som er kommentert ovenfor. Bortsett fra at han også rigger opp en annen angrepsvinkel for å få RV til å forlate sin gamle posisjon, at det er skadelig å ta noe standpunkt, fordi alt henger sammen! Hadde han enda brakt fram materiale som pekte på at en konkret analyse gjorde det vanskelig å trekke noen slutninger.

Til hans historiske eksempel med sammenbruddet av det portugisiske koloniveldet, er det vel ikke til å komme forbi at misnøyen blant portugisiske kolonitropper og på hjemmefronten neppe hadde fått den styrken var det ikke for oppstanden i koloniene. Og at dette ikke bare var et isolert portugisisk anliggende, men sterkt inspirert av den almenne frigjøringsbølga som tvang sterkere kolonimakter enn Portugal på retrett?

Jeg har argumentert for at trotskyismens holdning til det nasjonale spørsmålet er et hinder for utviklinga av klassekampen og kampen for sosialismen. Det betyr ikke at jeg frakjenner trotskyister all ære på andre områder. Praksis har vist at det i flere sammenhenger har vært gunstig med samar-

beid på konkrete saker. (Det er jo dessuten slik fatt at det langt fra bare er revolusjonære som gjør bra ting)! Men de grunnleggende uenighetene når det gjelder revolusjonsstrategien og det dreier seg ikke bare om det nasjonale spørsmålet-gjør at det ikke er grunnlag for å prøve å smelte sammen slike motstridende retninger innenfor ett og samme revolusjonære politiske parti. Program og praksis må her gjøre et valg. Kompromisser eller å stille ting åpent vil gjøre stor skade. Det er ikke hvilke som helst spørsmål for den norske revolusjonen vi er uenige om.

Arnliot Ask

En «kjetters» bekjennelser

Som sikkert de fleste av Opprør's lesere har forstått, så har undertegnede vært i Bergen. Min tilstedeværelse der har vakt en smule forargelse. I hvertfall nok til at AKPs partileder Solveig Aamdal synes det er betimelig med en liten «refselse».

Jeg er blitt riktig siteret i Opprør. Jeg mener at det bør være RV sin oppgave, som et revolusjonært arbeiderparti, å fokusere på sjølråderetten utifra et klasseperspektiv. Parolen «Nei til salg av Norge» og bruken av 17.mai-slyfer, synes jeg tilslører klassekonflikten. Dette er ikke noe sær-standpunkt som bare de 25 RV-erne som kommer fra AMG står for. Det er faktisk flere i RV som deler disse standpunktene. Dette er stort sett folk som ikke har sin bakgrunn i partiet AKP. Det er de nye folk i RV, som i festtaler blir omtalt som et bevis på at RV ikke lengre er en «underbutikk» av AKP.

RV's hoved-linje for EU-kampen ble siste gang vedtatt på et landstyremøte i juni. Jeg argumenterte der for mitt syn og stemte også for et forslag der klasseinnretninga på EU-kampen kom tydeligere fram. Det ble nedstemt. I debatten på dette møtet sa jeg klart i fra at jeg mente at parola «Nei til salg av Norge» var ubrukelig. Ikke bare for min egen sjølefreds skyld, men fordi svært mange av de vi ønsker å knytte nærmere til RV også synes den har «nasjonalistiske» overtoner i en gal retning. Flertallet på Landstyremøtet tok ikke hensyn til dette og stemte parola igjennom.

For meg er det et paradoks, at en i et parti, med en uttalt målsetning om å samle de revolusjonære venstre, i praksis vedtar paroler som en vet at et mindretall er sterkt imot. I stedet for å bruke ei hoved-parole som er samlende, f. eks. «Forsvar norsk sjølråderett», vedtar en ei parole som faktisk i praksis fungerer politisk splittende både internt i partiet, og i forhold til andre viktige venstremiljøer. Dette klarer RV å gjøre foran den viktigste politiske kampen i Norge på flere år. Jeg er enig med Solveig Aamdal i at en ikke bør ri kjepphester i EU-kampen og at enhet er viktig. Men da bør denne enheten være reell, og ikke ta form av paroler som det faktisk er stor uenighet i RV om.

Jeg synes det er trist at AKP's partileder mener at et AU-medlem i RV ikke har rett til å si sin politiske mening på interne RV-møter. Så vidt meg bekjent så er det ikke vedtatt noe sted i RV at partiet skal være byråkratisk-sentralistisk. Sjøl om jeg gjen-

tatte ganger har fått refselsler i AU (av et AKP-flertall) for «gale» politiske standpunkter og forsøkt satt munnkurv på, så har jeg ikke tenkt å skjule eller ljuge internt i RV om mine politiske standpunkter. Når jeg snakker med partikamerater, så regner jeg dem ikke som mobiliseringsmasse, men som politisk sjølstendige tenkende folk. Har ikke medlemmene rett til å kjenne til politiske uenigheter i ledelsen, eller skal ledelsen tale med en tunge?

Jeg tror ingen i RV er tjent med hverken en ledelse eller medlemmer som er politiske ensretta nikkedukker. RV har på papiret tatt et oppgjør med en stalinistisk partikultur, kjennetegna av politisk ensretting, menings- og tankepoliti, behandling av politiske uenigheter som avik (helst personlige), ei linje som overopphøyer ledelsen til ufeilbarlige, o.s.v. Som RV-medlem så har S. Aa. sjølsagt rett til å argumentere mot dette. Men dersom dette er AKP sin offisielle forståelse av hvordan det interne partilivet i RV bør være, så er det beklagelig.

Jeg synes det er et paradoks at AKP som mener at RV skal være en paraply, «en regnbueallianse», med stor takhøyde, løst organisert, ikke et avklarende prinsippprogram, o.s.v., faktisk er de først til å avkreve «kadaver»-disiplin. Det virker som det er greit med en parti-paraply, dersom AKP får holde stanga. Solveig Aamdal antyder at dersom en er i mindretall i RV på viktige politiske spørsmål, så bør en enten melde seg ut eller i hvertfall tre ut av ledelsen. Hva slags samling av revolusjonære eller allianse er dette? I RV's arbeidsutvalg er det i dag et flertall av AKP-medlemmer. Det betyr at på en rekke viktige spørsmål, så er vi andre i mindretall. Skal vi andre da melde oss ut?

Tilslutt noen oppklaringer. Jeg fyker ikke land og strand rundt på interne RV-møter og bruker all tida til å argumentere mot RV's EU-politikk. Mesteparten av det RV og RV-ere gjør og sier er faktisk veldig bra. (Jeg har f. eks. enda tilgode å være tilstede på et eneste offentlig møte der RV-ere eller AKP-ere har brukt tid på å argumentere for viktigheten av parola «Nei til salg av Norge». Er den bare til intern bruk?) Hovedproblemet i EU-kampen har vært at svært få RV-grupper som kollektiv har jobba med EU. Både når det gjelder intern politisk skoloring og analyser, og eksternt som et RV-lag. Det finnes også RV-løpesedler som jeg synes har ei bra klasse- og kvinneinnretning. Når jeg står på stand for RV så deler jeg ut disse. Offentlig har jeg ikke i noen sammenheng gått ut mot RV's EU-linjer.

Gjertrud Skarholt.

Om grauffatet

Einar Gullord (EG) hadde i forrige Opprør et leserrinnlegg knyttet til et referat fra en styrekonferanse i Oslo RV, der EU-spørsmålet stod på dagsorden. EG hadde et utfall mot undertegnede som fortjener et utdypende svar.

EU-spørsmålet i Norge avgjøres av arbeiderklassen (nesten bare i kraft av sin tallmessige størrelse). Som vi alle vet er arbeiderklassen langt fra revolusjonær og de stemmer i hovudsak AP. Det er her EU-kampen tapes eller vinnes. Dette ligger til grunn for Metall RV i Oslo sin taktikk i EU-arbeidet. Vi har derfor samlet inn kr. 10.000 til SME/faglig utvalg i Nei til EU (NTEU), samtidig som vi stiller våre medlemmer til disposisjon for faglig utvalg sitt arbeid. Våre politiske føringer er svært jordnære og konkrete utifra vårt kjennskap til den arbeiderklassen vi står i daglig arbeid sammen med. Vi mener at det vil være forskjell på hvordan taktikken legges opp i Oslo og for eks. på Gjøvik, der tingenes tilstand ikke er vårt bord — det får være lokale folks oppgave å analysere. Et eksempel her er forholdet til Senterpartiet (SP). Mangé steder kan et samarbeid ha mening, men i Oslo vil en «bred» allianse med SP være det smaleste man kan velge. Oslo SP med sine 174 medlemmer er ingen aktør i EU-kampen i Oslo, men det er derimot Sosialdemokrater mot EU (SME). EGs oppfatning om at RV i Oslo skal vinne EU-kampen er derfor temmelig hinsides Oslo-virkeligheten. Vi i Oslo RV har et mer nøkternt forhold til RVs rolle.

Så til EGs påstand om at jeg bedriver bondehets. Undertegnede har sammen med partikamerater i Oslo Metall RV opp gjennom åra fremma og støtta forslag med sikte på å ivareta distrikts- og jordbrukspolitikk i Norge i mange forskjellige fora innen fagbevegelsen i Oslo. Dette er for oss en naturlig allianse med folk som står i annet arbeid (bønder, fiskere etc.) (En solidaritet som ikke alltid har vært Sp sitt varemerke.) Når jeg sier «sentrering rundt grauffatet» var dette en noe billedlig framstilling av noe jeg egentlig ser på som positivt. Jeg understreket på styrekonferansen at bøndene og landbruket forøvrig (inkludert SP) sin kamp mot EU og for sin egen eksistens selvsagt har sin berettigede plass. Men den politiske agitasjonen til bøndene går ikke helt hjem hos arbeiderklassen i Oslo. Det er vår oppgave som RVer å sette fokus på de forhold som vil ha størst betydning for arbeiderklassen ved å vise EUs klassekarakter, dvs. hvilken maktforskyving i retning av borgerskapet et EU-medlemsskap vil gi. Det er vår oppgave å vise hva som vil skje med våre faglige og sosiale rettigheter ved et EU-medlemsskap osv.

Til sist et lite spark til SP, uten noen adresse til EG: Når det gjelder SPs nyervervede progressive ideologi kan den vise seg å bli som den første isen som legger seg på vannet om natten. Den er pen å se på, men den er ikke til å stole på. Den bør ligge ubrukt til den bærer. Husk at mange arbeidsfolk kjenner landbrukskapitalen som sin arbeidskjøper, og dette er en viktig faktor i SP.

Gunnar Berg
Leder av Metall RV i Oslo

Neste nummer:

Frister for innlegg /stoff til nr. 10 er 2. desember
Sendes til:
Rød Valgallianse v/Opprør-redaksjonen
Gateborggt. 8 A
0566 Oslo

Innlegg i Opprør:

Innsendte debattinnlegg plasseres oftest på debattsidene.
Passe lengde på et debattinnlegg er ca. 500 ord eller ca. 3000 tegn hvis du bruker PC. Innlegg som er lengre enn det, er det sjans for at vil bli forkortet.
Flere sender nå innlegg på disketter. Opprør returnerer disketten om du vedlegger returporto.

Abonnement:

Abonnement for ikke-medlemmer koster kr. 100,- pr.år.

Betal til:
Opprør, Gateborggt. 8, 0566 Oslo, postgiro 08230311944.
For RV-medlemmer inngår abonnement på Opprør i kontingenten.
RV-grupper må sende medlemsfortegnelser til Oslo.

Svenskesuget anno 1940

Statsminister Johan Nygaardsvold:

«... hvis Du kunde komme på privat talefot med Pehr Albin Hansson [Sveriges statsminister] så kan du bilse oppleve og det er at tyskerne blir jaget ut av Norge og det andre at jeg må få leve så lenge at jeg kan få skjælde ham og hele hans regjering — kanskje også hele hans parti huden full. Si ham: at hvis jeg kan få noe mere å si i Norge, så skal alt som svensk er bli betraktet like så pestfuldt som det som tysk er. Si ham: at jeg aldrig glemmer hvordan han hånet mig den 31. mars 1940 borte i Stockholm for at vi hadde vært «fega» når det gjaldt Finlandskrigen. Si ham: at nu spytter jeg på ham ikke bare for hans feighet, men for hans foraktsfulle forræderi overfor Nordens sak. Si ham: at så lenge jeg lever og ånder så skal aldrig Sverige bli betraktet som en del av Norden, men som en ruternekt som står i Tysklands tjeneste. Si ham videre at hans rekvisjoner av norske skib og hans regjeringens hånd bak vanskelighetene med nybygningene er av mig — av oss betraktet likeværdig med Terbovens overgrep i Norge mot anerkjendt lov og ret. Si ham: at det er ingen, ingen, ingen som jeg hater så flammende og vilt som Sverige — og det er hans skyld — — —»

Fra Harald Berntsen: I malstrømmen. Johan Nygaardsvold 1879-1952. Aschehoug 1991.

Europa trenger Norge

Det er ikke noe nytt at Finland velger Sentral-Europa, eller at nordiske land i det hele tatt foretar ulike utenrikspolitiske valg. Under den annen verdenskrig stilte Finland seg på Hitlers side, og Sverige ga en dårlig skjult støtte til Tyskland så lenge det var fordelaktig. Den danske konge og regjering underordnet seg den seierrike nazimakten. Nesten hele den administrative, politiske og økonomiske eliten i Norge ville gjøre det samme, men landets lovlige regjering valgte å gå i engelsk eksil for sammen med Storbritannia og seinere de allierte å nedkjempe nazismen og gjøre Norge fritt igjen.

President Martti Ahtisaari satte ulikhetene i skarpt relieff da han under sitt besøk hos Harlem Brundtland nylig fant det riktig å anse norske frontkjempere som ble dømt for landssvik etter krigen, for venner av Finland.

Alle de gulrøttene og piskene som EU og norske EU-tilhengere nå lokker og truer velgerne med, bekrefter EU-motstandernes påstand om at EU er en ny proteksjonistisk blokk som sikter mot å vinne kampen med USA og Japan om å dominere verden:

EU vil rydde opp i det radioaktive svineriet på Kola, men bare hvis Norge sier ja til unionen. Norsk næringsliv skal fritt få konkurrere på det indre markedet,

men bare hvis det blir norsk unionsmedlemskap og norsk produksjon ikke er basert på foredling av varer fra tredje-land som EU har reist tollmurer mot. Hvis det blir nei, vil EU rive i stykker EØS-avtalen som et verdiløst papir og legge alle slags hindringer i veien for norsk eksport.

Det er dette nasjonalistiske — for ikke å si sjåvinistiske — EU, symbolisert ved det blå flagget med de gule stjernene, norske velgere inviterte til å si ja til 28. november.

Men den nye «europiske» nasjonalismen er ikke mer blind og urasjonell enn at det vil passe seg vel for å støtte Norge bort om velgerne i denne omgangen sier

nei. Som ledende europeiske finanseksperter slår fast, er Norge for rikt på naturressurser til det. Det dreier seg først og fremst om fisk, olje, gass og vannkraft (som allerede nå skal forsyne Tyskland med så mye elektrisitet at det er i ferd med å skape prissjokk for landets forbrukere og kraftkrevende industri). Men det dreier seg også om landets militærstrategiske plassering ved Atlanterhavet.

Det «europiske» fellesmarkedets interesse for norske naturrikdommer er som kjent heller ikke noe nytt historisk fenomen. For Adolf Hitler hadde Norge «en europeisk misjon å oppfylle» som Nord-Europas «elektritetssentral». For dette formålet var Hitlers mann i Norge, Josef Terboven, under

okkupasjonen formann for en komité som arbeidet for å bygge ut norsk vannkraft. Han foretok også en kartlegging av norske mineralforekomster og la fram planer om en effektivisering av norsk fiskeindustri og -eksport til Sentral-Europa.

Det historisk nye i dag er at også Norges lovlige regjering står i spissen for å knytte landet økonomisk og politisk til et tyskdominert Grosswirtschaftsraum.

Av Harald Berntsen

Fra spalta Historiens lys, Arbeiderbladet, mandag 31. oktober 1994

OPPRØR

Medlemsavisa for Rød Valgallianse.

Vedlegg til nr 9/94.

Ved en beklagelig feil falt dette innlegget ut under arbeidet med oppsetting av sidene. Det er derfor lagt inn i nr 9 som vedlegg, og vil også bli trykket i nr 10.

Debattinnlegg

Leiarens programforslag

Nylig har vi registrert at leieren i RV har lagt fram sitt eige forslag til prinsippprogram etter at programkomiteen snart har vore i arbeid i eit år. Denne framgangsmåten finn vi særleg merkeleg, og den kan vanskelig tolkast som noko anna enn mistilitt til programkomiteen.

På bakgrunn av den uro det har vore i leiinga burde det vore ei oppgave for leieren å bidra til å dempe desse motsetningane. Istaden vil dette utspillet skjerpe konfliktane. Vi kan vanskelig se for oss at leieren i eit anna parti på denne måten skulle kunne underkjenne ein lovlig nedsett programkomite. Sjølv Dronning Gro ville møtt storm dersom ho valgte ein slik oppførsel i Ap.

Skal vi styrkje og utvikle partiet RV er det viktig at leieren har same forhold til programdiskusjonen som alle andre medlemmer. Han kan ikkje komme til programkomiteen og forlange at komiteen sitt forslag skal forkastast og at hans forslag skal bli lagt til grunn for vidare behandling. Vi reknar derfor med at landsstyret ikkje underkjenner programkomiteen sitt arbeid, men stiller seg bak at det utsendte forslaget legges til grunn for diskusjonen fram

mot landsmøtet.

Vi har ikkje gått nøye inn på de politiske forskjellane på Aksel sitt forslag i høve til forslaget frå komiteen, men vi registrerer likevel følgande: Der p-komiteen skriv sitat: «Partiet har også tendensfrihet — dvs at grupper av medlemmer som synes at de trenger å samordne seg for å ivareta bestemte interesser eller syn kan organisere seg innad i partiet. Denne organiseringa skal skje i åpenhet — og ta sikte på større enhet i — og slagkraft for — partiet. Organiserte tendenser kan være nødvendig for å utvikle partiets strategi og taktikk, og forhindre maktkonsentrasjon.»

Aksel foreslår følgande om dette: «Det er mulig å organisere egne tendenser og grupper i partiet så lenge det ikke bryter med et demokratisk partiliv. Det er også mulig å være medlem av andre grupper og partier så lenge de ikke stiller konkurrerende lister til valg».

Vi håper ikkje dette er uttrykk for at leieren i RV ser listestilling som RV sin viktigaste funksjon.

*For styret
i Sør-Trøndelag RV,
Magne Vågsland, leiar*

Returadresse: Rød Valgallianse, Gøteborggt. 8 A, 0566 Oslo.